"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul V, Nr. 69, **APRILIE 2009** Apare **DUPĂ** jumătatea lunii **2,5 RON** (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Hristos a înviat!

Editorial: UNDE SUNT PRIMĂVERILE DE ALTĂDATĂ?

Aud din ce în ce mai des, prin diverse locuri unde împrejurările îi aduc pe oameni împreună: în transportul comun, pe la micile sau marile „cozi" unde se duce românul să-şi plătească birurile menite să mai adauge un strat de grăsime şi nesimţire pe burta şi ceafa unui mecanism statal incompetent, corupt şi trădător de neam - spuneam că se aud voci care declară pline de obidă: ***„numai legionarii ar mai putea să îndrepte lucrurile"***.

Încerc să văd **persoana care evocă Mişcarea Legionară;** de obicei sunt oameni **maturi**, cu trăsături bine definite, în mod evident nemulţumiţi sau chiar scârbiţi de tot circul prestat de actorii vieţii sociale şi politice, actori de cea mai proastă calitate, cu ochii strălucind de lăcomie şi şiretenie.

Cei mai în vârstă, bătrânii, nu îndrăznesc să vorbească, căci teroarea iudeo-comunistă a ultimei jumătăţi de veac i-a făcut mai prevăzători; sunt încă dominaţi de frica roşie care le-a copleşit mintea şi sufletul. Alţii, din aceeaşi categorie, beneficiari ai „raiului" comunist, pufnesc şi ei, mormăindu-şi nemulţumirea faţă de evocatorul Mişcării Legionare.

Sunt şi tineri prezenţi în scenariul meu? Sunt; îi privesc atent, să văd, ei cum reacţionează, dacă au auzit fraza plină de năduf a omului nostru. **Tinerii prezenţi privesc undeva departe, iar ochii lor nu par a vedea de fapt nimic**, nu au auzit nimic - sau nimic ce ar putea avea vreo legătură cu grijile lor, cu năzuinţele lor - într-un cuvânt, cu

viaţa lor. Poate nu au auzit de „legionari", poate au auzit urletele de ură animalică ale unor criminali, poate îşi aduc aminte de zoaiele vărsate de Iliescu împotriva „legionarilor" din Piaţa Universităţii anului 1990, dar totul trece pe lângă urechile lor, fără a trezi nici o vibraţie. **Sunt atât de absenţi când este vorba de ţară şi interesele ei, încât ai crede că trăiesc într-un alt spaţiu.**

Pare - şi chiar este - exagerat să încerci să pui etichete, mai ales prezentând o astfel de întâmplare, chiar dacă asişti la ea când şi când, dar dezamăgirea mea, exemplul meu, nu este decât bomboana de pe colivă.

Să vă închipuiţi dvs. că am sperat la o altfel de atitudine? Nici vorbă, poate în visele mele cele mai optimiste să participe un tânăr la o astfel de „discuţie", indiferent dacă pro sau contra, dar **de la o întâmplare de acest gen gândul meu zboară la potenţialul, la energiile latente, la capacităţile nevalorificate care ar putea opri procesul de înrobire prin degradare a neamului românesc.**

În ce direcţie să priveşti cu disperarea ultimei speranţe, dacă nu la cei mai capabili de înţelegere, de efort şi chiar de sacrificiu, cei care întotdeauna au dus greul războaielor de neatârnare a neamului românesc, pentru că de cucerire nu am avut! M-am gândit că **tinerii sunt primăvara fiecărei generaţii**

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

UNDE SUNT PRIMĂVERILE DE ALTĂDATĂ?

(continuare din pag. 1)

şi, de aici, *„UNDE SUNT PRIMĂVERILE DE ALTĂDATĂ"?*

De câteva generaţii încoace, tinerii noştri au devenit tot mai rari, de la copilăria - şi ea cu visele îngroşate de noroiul materialismului iudaic - sau direct în maturitate, renunţând la planuri şi idealuri, renunţând la desfătările provocate de lectura unor aventuri romantice, a unor călătorii fabuloase, a unor fapte de vitejie din istoria neamului nostru, supravieţuitor de multe ori pe muchie de cuţit.

Aceşti tineri cu sufletele mutilate de jumătate de secol de educaţie iudeo-comunistă aplicată bunicilor, părinţilor, şi transmisă într-un aşa-zis post-comunism, îşi pot însuşi o picătură din marea înţelepciune a poporului român: ***„Părinţii au mâncat aguridă şi copiilor li se strepezesc dinţii"***.

***„UNDE SUNT PRIMĂVERILE DE ALTĂDATĂ?"*, ne gândim cutremuraţi la generaţiile din perioada interbelică sau chiar din timpul primului război mondial.**

Să ne gândim la Corneliu Zelea-Codreanu, care fuge de acasă pentru a se alătura „în linia întâi" tatălui său, prof. Ion Zelea-Codreanu, erou intrat în război ca locotenent în rezervă şi ieşind, după mai multe răniri, la sfârşitul războiului, cu gradul de maior şi pieptul plin de decoraţii româneşti şi franceze. **Viitorul „Căpitan" al Mişcării Legionare intră voluntar în toiul luptelor crâncene de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz la numai 17 ani, din dragoste pentru ţara care peste 22 de ani avea să îl asasineze la ordinul internaţionalei iudaice.**

Nu am ştiut niciodată dacă în primul război mondial se practica voluntariatul, dar **am cunoscut mulţi tineri care, la împlinirea vârstei de 18 ani, au plecat să lupte împotriva bolşevismului, tineri plecaţi din satele României să înfrunte fiara anticreştină.**

Să ne gândim la Ecaterina Teodoroiu, „eroina de la Jii", despre care nici unu la mie din tinerii de azi habar nu are.

În 1919 se împlinea visul tuturor românilor, de a vedea România întregită. *Prin împroprietărirea ţăranilor din 1923, fiii celor ce participaseră la marea înfăptuire au ajuns în liceele şi facultăţile ţării româneşti. Ajungeau în oraşe cu mentalitatea de învingători, de stăpâni ai acestei ţări, dar constatau că sunt pe cale de a-şi vedea visurile spulberate, căci sălile de cursuri şi amfiteatrele erau pline de venetici plini de pretenţii, aroganţi, obraznici şi, dacă puteau, de multe ori agresivi.*

Dar aceşti străini de neamul românesc şi de credinţa noastră creştină erau de fapt exponenţii, avangarda, căci în spatele lor se crease o „armată" bine întreţinută şi bine instruită, care reuşise să elimine în bună parte din viaţa economică pe români.

Tineretul român al anilor 1920 nu putea să accepte că părinţii lor, că cca. 250.000 dintre ai lor făcuseră sacrificiul suprem pe câmpurile de luptă pentru ca nişte invadatori insinuaţi în trupul Ţării prin voinţa marilor puteri europene ale timpului, dar şi prin înşelăciune şi corupţie, să ajungă stăpâni în ţara lor.

Astfel a reînceput lupta pentru salvarea neamului românesc de la sclavie, umilinţă, sărăcie şi degenerare.

PRIMĂVERILE NEAMULUI, TINERETUL studios în special, iar mai târziu şi cel muncitoresc, au înţeles să se apere, să se organizeze, să-şi păstreze drepturile cucerite în două milenii de lupte cu tot ce a fost străin de sufletul românesc.

Strâns legat de năzuinţele neamului, Corneliu Zelea-Codreanu apare ca un organizator providenţial al acestei lupte, organizând încă din liceu, în pădurile din preajma Huşiului, unde locuia cu familia, grupuri de rezistenţă armată împotriva unei eventuale invazii bolşevice ce părea atunci foarte probabilă. Apoi, ajuns student la Iaşi, intră în luptele pentru drepturile legitime ale românilor în propria ţară, devenind liderul mişcărilor studenţeşti din Iaşii anilor 1922, unindu-se în scurt timp cu Ionel Moţa, liderul studenţilor din Cluj. Amândoi ajung eroi şi martiri ai acestui neam, în lupta împotriva comunismului, introdus şi promovat în România de către evreii mai mult sau mai puţin autohtoni.

Nu vreau să fac un istoric al Mişcării Legionare, cu toate că s-a scris atât de puţin despre ea, dar vreau să subliniez **câteva lucruri esenţiale legate de rolul TINERETULUI de atunci şi de oricând:**

*- Tineretul legionar cuprinsese în aşa măsură centrele universitare din toată ţara, încât mai târziu, **la începuturile regimului comunist la noi, „student" devenise aproape sinonim cu „legionar"**. Îmi amintesc bine acest lucru de prin anii copilăriei, 1945-50.*

- Studenţimea română luptătoare nu a avut niciodată revendicări economice, ci doar sociale şi politice. Atunci când statul cu pretenţii democratice lua măsuri opresive, închizând căminele studenţeşti şi cantinele - atâtea câte erau atunci, studenţii nu au protestat. Lupta lor era împotriva invaziei evreieşti în facultăţi, care îi lăsa pe afară, împotriva teroarei la care erau expuşi prin regimul poliţienesc al guvernărilor interbelice patronate de regele criminal Carol al II-lea, manifestat prin tot felul de interziceri şi materializat de autorităţi prin arestări abuzive, bătăi la aşa-zisele anchete, până la distrugerea definitivă a unor studenţi, dar şi elevi, culminând cu împuşcarea tinerilor care lipeau afişe electorale pe stradă sau asasinarea altora aflaţi în custodia statului!

- O altă organizaţie legionară, destinată liceenilor în special, era „Frăţia de Cruce", unde intrau cei mai buni elevi, fruntaşii români ai claselor. Chiar şi dintre aceştia, după 23 ian. 1941, câteva mii, băieţi şi fete, au ajuns în închisorile timpului, cu condamnări în masă la 25 de ani muncă silnică, nefiind atunci decât în jurul vârstei de 15 ani, dintre care mulţi au murit pe câmpiile Rusiei, în "batalioanele morţii", împuşcaţi din spatele liniilor de jandarmi, sau rămaşi în puşcării până la amnistia din 1964.

Fac iarăşi istorie? Nici vorbă, dar ***câţi dintre tinerii de azi cunosc aceste lucruri?*** Nu au habar ***şi nici nu îi interesează, confirmând eficacitatea educaţiei iudeo-comuniste***, spre marea satisfacţie a "noilor-vechi" stăpâni a tot ce mişcă sau nu mişcă în ţara asta.

Ce catastrofe mai mari decât că au devenit slugile iudaismului trebuie să se întâmple, pentru a ieşi din această somnolenţă care ucide orice urmă de demnitate?

Poate că este parţial normal ca tinerii şi chiar copiii să aibă alte preocupări decât cele din perioada interbelică, şi oricum nu le cere nimeni să nu ia în seamă noile oferte datorate evoluţiei rapide a ştiinţei. **Problema este dispreţul afişat fără jenă în ceea ce priveşte cultura!**

***Dar TINERII cei mulţi cu ce îşi consumă viaţa?* Cu orice în afară de preocupări legate de trecutul, prezentul şi viitorul acestei ţări!**

Ei nu îşi aduc aminte că sunt români decât atunci când se joacă meciuri ale „naţionalei" cu alte „naţionale". Am mai spus acest lucru, căci din nefericire, după două ceasuri de meci, vesel sau trist, uită de neamul lor. ***Unde poate ajunge o naţie a cărui tineret habar nu are de istoria ţării sale,*** *istorie care contribuie la formarea mândriei naţionale, care* ***îi atrage atenţia asupra pericolelor interne şi externe,*** *care îl învaţă că* **zeci de generaţii dintre înaintaşii noştri au fost mai preocupaţi de siguranţa şi prosperitatea României decât de siguranţa şi prosperitatea personală!**

Din istorie ar fi putut să afle că au primit o moştenire sfântă care trebuie lăsată urmaşilor noştri, liberă, independentă şi prosperă, **chiar şi în condiţiile actuale care, să fie clar pentru toţi, sunt departe de a fi cele mai grele din istoria zbuciumată a României.** Sunt grele tocmai din cauza atitudinii tineretului, de total dezinteres faţă de orice depăşeşte interesul strict personal sau de familie şi din cauza ofensivei fără precedent a promotorilor internaţionalismului, până mai ieri deghizaţi cu caftane roşii menite să ascundă petele de sânge al victimelor creştine, fluturând steaguri cu secera şi ciocanul, astăzi renunţând la deghizare, convinşi că sunt foarte aproape de momentul în care vor stăpâni destinele mapamondului.

Le atragem atenţia purtătorilor de caftane că la fel de convinşi că au cucerit lumea au fost şi comuniştii şi, oricât vor încerca să ţină mapamondul sub control, reacţia la nedreptăţi, oprimări, îngrădiri, sau la genocidurile trecute, prezente şi viitoare va fi pe măsura suferinţelor şi umilinţelor îndurate de prea mulţi oameni.

Am tras permanent semnale de alarmă, menite să atragă atenţia tineretului român asupra pericolelor în care se află această ţară, singurul loc pentru ei, în care au trăit părinţii lor, bunicii, străbunicii, străbunii lor. Vom trage semnale de alarmă până când acest tineret va înţelege că are o singură ţară, aceea în care zac ciolanele moşilor şi strămoşilor lor, aceea stropită cu sânge de tineri viteji de-a lungul istoriei. Să ia exemplu de la legionari, trei sferturi dintre ei tineri, dar cu piepturile însufleţite de mândria de a fi români, hotărâţi să nu accepte jugul unor venetici nomazi, veniţi mai ieri cu traista în băţ, plină de păduchi, şi care astăzi vor să ne convingă că au drepturi istorice asupra României, aducând ca argument de vechime că Apostolul Andrei, purtătorul de început al crucii în spaţiul României de azi, era evreu.

Aveţi exemplul mai apropiat al Revoluţiei din decembrie 1989.

Pe vremea aceea eram şofer la „Salvare" şi am fost mobilizaţi zi şi noapte, aproape fără întrerupere, să salvăm răniţii care aveau norocul să supravieţuiască până la un spital, sau care nu erau arestaţi chiar şi pe jumătate morţi, când se vroia moartea unora sau a altora. **Am fost de multe ori în mijlocul focurilor încrucişate, al confruntărilor dintre nu ştim cine. Vă pot spune că peste 95% dintre participanţii reali la demonstraţii şi la confruntări cu „organele"** sau cu atacatorii fantomatici - dar din păcate foarte eficienţi - **erau TINERI** care au lansat celebra răbufnire a sufletelor curate: *„Vom muri şi vom fi liberi!"* **Să nu uitaţi niciodată pe acei copii!** Pot să jur oriunde: o jumătate din tineret era compus din elevi, mulţi sub 15 ani, mulţi sub ţărâna patriei, răpuşi de organele de represiune şi de Armată.

Unii dintre şoferii şi medicii de la „Salvare" au reuşit să schimbe frecvenţa aparatelor de radioemisie-recepţie cu care erau înzestraţi şi să asculte (şi eu am ascultat) ordinele date comandanţilor de T.A.B.-uri (vehicule gen tanc, dar pe roate umflate de cauciuc). S-a ordonat să se intre cu T.A.B.-urile în masele de manifestanţi din Piaţa Unirii, 21 decembrie 1989, ora 23-24, pentru a-i dispersa şi a fi mai uşor de controlat. Nu ştiu dacă ordinul a fost executat, căci noi ne aflam într-un alt punct fierbinte, cărând morţii pe la morgile spitalelor şi având ordin ca să venim, când era cazul, să spălăm sângele din salvări cu furtunul pe rampa din interiorul garajului. Toţi care şi-au dat sângele lor nevinovat erau tineri, care îşi găsiseră pentru câteva zile sau pentru câteva ore menirea vieţii lor scurtate.

„UNDE SUNT PRIMĂVERILE DE ALTĂDATĂ?" Unde este entuziasmul, curajul, speranţa din ochii tineri cu priviri curate de suflete nepervertite?

Toate au dispărut, energiile se consumă prin discoteci, bătăi între susţinătorii diverselor echipe de fotbal.

Istoria este pe cale de a fi scoasă din programul de învăţământ, tinerii descoperă că principala cale de a reuşi în viaţă este afilierea la **tot felul de organizaţii concepute special pentru a le distrage atenţia de la adevăratele probleme** şi de la unicele soluţii cu adevărat valabile şi în folosul neamului românesc.

(continuare în pag. 5)

ŞTIREA LUNII APRILIE 2009: PRIMĂVARA DE LA CHIŞINĂU

Românii, de orice parte a Prutului s-ar afla, au o "slăbiciune" aparte pentru sărbătorile creştine. *Când se apropie Paştele sau Crăciunul, ceva se trezeşte în sufletele oprimate de comunism; de bucuria Sărbătorilor nu-şi mai încap în... lanţurile comuniste!* Măcar atunci Îl au pe Hristos aievea în faţa ochilor. Viitorilor asupritori ai poporului român nu le recomandăm să mai pună la cale matrapazlâcuri de tipul celui de-al "paişpelea congres" sau al "alegerilor democratice" tocmai înaintea sărbătorilor creştine. Vom ajunge oare să aşezăm "aprilie 2009" alături de "decembrie 89"?

Ne-am învăţat deja cu televizorul. Ştim cum să privim în spatele "sticlei", cum să intuim adevărul, dincolo de ce ni se vâră sub nas. Regula este clară: dacă la ştiri aflăm că aparatul represiv comunist a făcut câţiva morţi şi răniţi în rândurile **tineretului ROMÂN de peste Prut**, este absolut pertinentă bănuiala că sunt multe cazuri pe care mass-media nu le relatează. Astăzi, când vă scriu, s-au repetat insistent aceleaşi câteva imagini, ceea ce nu înseamnă că s-a transmis tot ce era de văzut, ci dimpotrivă, înseamnă că se petrec lucruri atât de "mari", încât *agenţiile nu le pot îngropa cu totul în tăcere fără să-şi piardă şi fărâma de credibilitate rămasă*. Dacă se închid graniţele şi cad telecomunicaţiile - în nici un caz din vina acelor tineri care nu mai rabdă regimul - greu încercata fâşie de pământ românesc devine (a câta oară!?) cadrul ideal pentru crime comuniste, pe care poate că nu le vom afla niciodată.

(Am spus "tineretului român"? Fie şi "moldovean", dacă doriţi, că doar nu-i cuvânt de ocară! Însă numai dacă se admite că ***sunt la fel de moldoveni ca şi părinţii mei născuţi în Galaţi!***)

Ştim, ca popor, multe lucruri despre ce înseamnă o revoltă anticomunistă.

Ne vor bântui din nou toate coşmarurile cu "cine a tras în noi, două'ş'unu-două'ş'doi", comunicatele cu teroriştii, cu apa otrăvită, "armata e cu noi" şi multe, multe altele. **Mda, armata! Păcat că Bucureştiul mustea de trupe de comando străine care nimereau fără greş tinerii de pe stradă, în schimb, aşa cum au observat nenumăraţi suspicioşi "incurabili", ratau copilăreşte sau nu ţinteau deloc înspre balcoanele instituţiilor, în presupuşii capi ai răscoalei.**

Aşa cum s-a mai spus, războiul (şi revoluţiile) reprezintă o contra-selecţie calitativă a oricărei naţiuni: mor exact cei mai buni, pentru că sunt în prima linie, şi rămân neatinse javrele, să beneficieze de roade, dacă există. Au murit atâţia tineri nepreţuiţi pentru viitorul nostru, pe mormintele lor căţărându-se "românul" Ion Iliescu, "românul" Petre Roman şi atâţia alţi mari "români"! Asta se petrece acum în "Republica" Moldova: cei mai curajoşi tineri mor sub seceră şi ciocan, aşa că ***daţi dracului meciurile voastre de fotbal şi telenovelele cu europarlamentari; faceţi ochii mari înspre Prut!***

Mai ştim şi cât de precipitate trebuie să fie spiritele, **cât de cruntă disperarea şi cât rece cuţitul ajuns la os**, pentru ca să se ajungă la asemenea mişcări scăpate de sub controlul forţelor de ordine! (a se citi "forţelor de ordine şi trupelor de asasini aduse subit de peste graniţă", că în Transnistria nelegitimă încă mai viermuiesc trupe ex(?)-sovietice.) **Ştim bine, pentru că şi noi, de pe malurile Dâmboviţei, am mai încropit deunăzi nişte proteste molcome, autorizate**, poate-poate s-o fi înduioşat cineva "de sus" să ne vadă aşa bătuţi de soare sau de ploi. Şi nici nouă nu ne era chiar bine, ***încercam să ne împotrivim pregătirilor pentru venirea anticristului, introducerii datelor biometrice în actele românilor, vă aduceţi aminte?*** *Nu am ieşit nici noi cu gâlceava pe uliţă pentru că s-a scumpit ţelina!* La ei n-o să se implanteze cipuri, slavă Domnului, sau poate o să le pună cipuri ieftine, "made in China" - azi l-ai primit, poimâine s-a stricat, ducă-se... **La ei se implantează gloanţe şi schije.** *Nu vine încă anticristul, dar vine grenada!*

Cuvântul "revoluţie" a fost, este, şi veşnic va rămâne un blestem. *Cum s-au organizat întotdeauna, cel puţin de la măcelul din Franţa sfârşitului de secol XVII, mişcările perfect coordonate ale maselor aduse la sapă de lemn?* ***Cum au reuşit conducătorii să dezbată frumos, în fotoliile lor călduţe şi moi, programele revoluţiilor? Puterea care trebuia făcută una cu pământul nu avea aparat de represiune, spionaj etc.?*** **Adevărul este, ca întotdeauna, simplu: puterea din spatele revoluţionarilor a fost mereu mai bine organizată, mai extinsă geografic (mondială), decât opresorul făţiş, care numai în aparenţă "tăia şi spânzura".**

Astăzi se întâmplă iar. Aceşti copii - de ce nu ies sclavii din fabrici şi uzine, de ce nu pensionarii, să-şi facă mai bine intrarea înaintea S'ântului Petru - tot ei se sacrifică, nu vedeţi că mereu a fost aşa? Ce pot ei, să bată Armata Roşie a en'şpea care trece glorios Nistrul? Dă, Doamne, să fie doar o idee trăsnită; uite, mă bat peste gură! ***Să sensibilizeze Occidentul?*** **Aiurea, se moare pe capete în Fâşia Gaza, agenţiile de ştiri au dat sonorul mai încet, iar Europa sforăie, rămânând în lături (bălăcindu-se în ele).**

Dacă se va "reuşi" ceva, credeţi că aceşti tineri vor fi făcut-o? Eroismul lor este carnea de tun a cărţiţelor din umbră, aşa cum a fost şi la noi, *pesemne că şi acolo aşteaptă vreun Iliescovici să se "afirme" după ce l-or împuşca pe Ceauşescovici...*

Vă spun deschis: sunt părtinitor, doi bani nu dau pe distanţarea obiectivă, dacă este vorba de fraţii noştri!

Mă impresionează mai mult nenorocirea românilor de după Prut decât calamitatea palestinienilor din cleştele israelit. Nu pentru că se petrece mai aproape, nu - noi suntem la adăpost, oricum, la căldurică! Altceva ne paşte, tot macabru, dar mai subtil - e altă discuţie. Ce dacă Palestina e departe, că doar toată planeta asta e al naibii de mică! La o apăsare de buton din Israelul de peste mări şi ţări ni se pun imediat în mişcare Parlamentul, guvernul, preşedintele, presa, economia, "opinia publică"... obositoare mai este şi enumerarea asta! **Îmi pasă mai mult de suferinţele românilor din Basarabia, decât de orice alte orori petrecute oriunde în lumea asta, pentru că:**

1. Noi, din România, întregi bine-mersi, o să mergem la Judecata de Apoi de mână cu ei, conaţionalii noştri, torturaţi şi rupţi în bucăţi, şi nu ştiu ce scuză tâmpită o să invocăm pentru faptul că nu le-am sărit în ajutor.

2. Deşi ne bagă pe gât atâtea **inepţii despre români şi moldoveni, care ar fi două popoare diferite**, maso-comunisto-bolş-evreii ştiu foarte bine **că suntem de un sânge**, iar dacă le fac asta "moldovenilor", ne-o vor face şi nouă cu prima ocazie. Şi următoarea, şi următoarea...

3. Îmi e dragă istoria lor (a noastră), faptul că ei încă o mai cunosc, în ciuda tuturor porcăriilor care li se predau la şcoală, îmi e dragă limba lor (a noastră) cu accentul ei dulce, precum şi ei îmi sunt dragi, cu totul.

Cum am mai ratat noi atâtea ocazii să ne unim cu Basarabia! *De ce ne-am fi temut, dacă până şi Germania s-a unificat? Ne-ar putea urî pe noi Oculta mai mult decât pe nemţi?* Nu a trebuit să răsturnăm monstrul sovietic, s-a prăbuşit singur. Nu era nevoie să le explicăm istoria "moldovenilor" care s-ar fi temut, vezi Doamne, să nu se întoarcă anii de "ocupaţie fascistă" a românilor, ştiau adevărul şi **se pregăteau să ne îmbrăţişeze frăţeşte. Soţii martiri Aldea Teodorovici** (da, da, accident de maşină, siiiiiigur că aşa a fost!) **nu au fost cazuri unice. Dimpotrivă, forţa şi frumuseţea lor constă în faptul că dădeau glas unui sentiment general, că nu strigau în pustiu.**

Actualul "Cioronin", care împreună cu comuniştii lui a turnat şi picătura care umple paharul, **a făcut tot ce a putut pentru deturnarea entuziasmului şi speranţelor de Unire în suspiciune şi fobie antiromânească.** I-a reuşit destul de bine, s-ar zice, sau nu chiar...

Dar nici "-eştii" noştri nu s-au lăsat mai prejos. **Şi politicienii "noştri" s-au tot codit să ajute economia falită a Basarabiei, când orice gest de solidaritate ar fi cântărit atât de mult!**

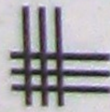
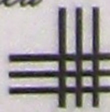
Am auzit mulţi români de la noi făcând **comentarii meschine despre efortul de a suporta economic Unirea cu "dezastrul de peste Prut".** ***Dar este un grănar fantastic, inconştienţilor, comunismul singur este de vină!*** Sau alte comentarii isteţe - că nu ne unim numai cu ei, ci şi cu "raketii". *Parcă n-am avea şi noi...* Bomboana de pe colivă: n-o să ne mai accepte UE cu piatra asta legată de gât (încă nu se făcuse aderarea, după care respectivul interlocutor plângea cu lacrimi de crocodil). *Acum eşti în UE, deşteptule, mai uneşte-te cu Moldova, satelitul Moscovei, dacă poţi!* E ca şi cum ar vrea să se unească Judeţul Iaşi cu Judeţul Bălţi, peste frontieră!

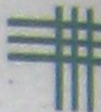
La "sincerele" şi "matematic adevăratele" ştiri se spunea că tinerii basarabeni flutură tricolorul românesc, dar şi steagul... UE. *UE, care se spală pe mâini de nenorocirea lor, că, vezi Doamne, comuniştii au câştigat cinstit alegerile!* ***A auzit vreodată cineva de comunişti câştigând corect alegerile pe lumea asta?!*** Eu unul nu am văzut nici un steag cu steluţe galbene, dar fie, nu tot ce nu văd eu nu există. Dar în veci nu m-aş gândi să-i învinovăţesc pe cei de acolo dacă au avut şi asemenea aspiraţii "naive". ***Şi la noi circulase sloganul infect cu "România şi Moldova împreună în marea familie europeană", noi, de la care se pot avea mai multe pretenţii, de vreme ce suntem "liberi", nu-i aşa?*** Oricum, steaguri ruseşti nu aveau, cu atâta lucru ne-am lămurit şi noi.

Să vă amintesc ce a făcut România pentru unguri, cum i-a scăpat de comunism pe ei, care nu sunt defel fraţii noştri? Cum au ocupat trupele române Budapesta în 1919, când l-au dat jos pe evreul comunist Bela Kuhn? Cum au dat bună-ziua şi s-au întors în ţară, fără să fi spart un singur geam sau să fi dat o palmă unui singur cetăţean de pe stradă? ***Nu merită Basarabia însutit mai mult din partea noastră?*** Măcar să punem flori la puţinele monumentele rămase ale lui Ion Antonescu şi să strigăm:

"Dumnezeu, Te implorăm, treci Prutul!"

Ştefan Hâncu

Zig-zag prin Basarabia

CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL (VIII)

(continuare din numărul trecut)

Dimineaţa, în faţa hotelului BĂLŢI am văzut o maşină cu număr de circulaţie de EDINEŢ, oraş pe care intenţionam să-l vizităm. Am intrat în vorbă cu proprietarul autovehiculului care ne-a convins că nu avem ce vedea în oraşul în care locuia, aflat la cca. 50 km de Bălţi, fiind o localitate cu profil agro-industrial, cu blocuri mici, cenuşii, cu aspect sărăcăcios, cu o casă de cultură în centru şi un singur obiectiv ce merită vizitat: biserica, dar aceasta nu este deschisă în permanenţă. Proprietarul autovehiculului ne-a mai spus şi că următoarea localitate care era trecută pe itinerarul nostru, Briceni, este o comună dezolantă, fără nici un obiectiv căruia să-i treci pragul, deşi declarată „oraş" reşedinţă de raion. Ne-a recomandat să alegem altă rută pentru a ajunge în nordul Basarabiei, mai frumoasă şi mai scurtă, Drochia-Ocniţa-Otaci, pe malul Nistrului, unde, cu siguranţă, vom rămâne încântaţi de farmecul naturii.

I-am ascultat sfatul „ghidului" de ocazie, şi bine am făcut: o oră mai târziu am făcut prima escală la **DROCHIA, un orăşel nou**, curat, cu puţine case la curte aflate la marginea lui. Printre aceste case patriarhale, mărunte, se înalţă falnic o monumentală biserică ortodoxă construită în urmă cu 10 ani, ***Soborul (Catedrala) "Adormirea Maicii Domnului"***. Cele şase turle se văd de la depărtare, picturile interioare si exterioare stârnesc admiraţia celui venit aici pentru închinăciune şi reculegere. Se spune că această biserică este **cea mai frumoasă din toată Republica Moldova.**

Centrul Drochiei este şi el copie la indigo a arhitecturii sovietice: în piaţa centrală largă, concepută pentru mitinguri şi sărbători, se află Primăria şi Liceul Petriceicu Haşdeu (pe o latură a ei) şi magazine cu profil diversificat (pe cealaltă latură). **În centrul pieţei, ca pretutindeni, se află statuia lui Ştefan cel Mare.**

La câteva sute de metri depărtare de centru, în mijlocul unui parc, se afla altă statuie: cea a soldatului „eliberator" cu privire dârză şi nelipsitul kalaşnikov în mână.

Toate străzile orăşelului erau împodobite cu sute de stegulețe tricolore, fapt care, desigur, m-a făcut să gândesc că majoritatea locuitorilor de aici sunt români. Eroare! Peste tot am auzit vorbindu-se numai ruseşte: la casele de schimb valutar, la hotel, la grădina de vară unde am băut o bere şi la un mic restaurant unde am luat masa de prânz. Aici a fost imposibil să ne exprimăm doleanţele culinare; cu chiu cu vai ne-a servit ca „interpretă" bucătăreasa - şi ea cu un vocabular foarte sărac.

Oraşul era în fierbere la modul figurat: afişe anunţau că după amiază pe stadion urma să aibă loc un încrâncenat meci de fotbal în cadrul Cupei Moldovei, între echipa locală C.S. Drochia si F.C. Teleneşti (o mică localitate din apropiere). „Oaspeţii", cu o galerie alcătuită din cca. 100 de elevi de la Liceul Industrial în frunte cu un profesor, îşi „încurajau" echipa prin vociferări pe stradă încă înainte de a-şi lua locurile din tribune.

De la Drochia relieful se schimbă: şesul lasă loc tot mai mult dealurilor.

OTACI

Facem un scurt popas în Ocniţa, reşedinţă de raion şi ne îndreptăm spre **Otaci, pe malul Nistrului, cea mai mare comună şi cea mai bogată.**

Pe harta României Mari figura ca "***Ataki***" (nume ucrainean), acum a devenit "***Otaci***", nume rusesc.

Drumul asfaltat străbate livezi de pomi fructiferi, în special meri, cu soluri renumite, de excelentă calitate.

Otaciul, chiar de la intrare, ne-a prilejuit surprize de proporţii: **peste o sută de vile somptuoase, unele chiar mici palate, construite din materiale scumpe**, cu porţi din fier forjat, cu jgheaburi din aramă la streşini, cu dale din marmură albă, cu pietre albe pe alei, care stârnesc, pe bună dreptate, admiraţie. **Opulenţa însă nu făcea casă bună cu aspectul arhitectonic** - pe care l-am întâlnit şi la noi în ţară, la Segarcea şi Strehaia (în Oltenia), în Timişoara, în cartierul Rahova din Bucureşti. Numitorul comun este „risipa" de turnuleţe cu tablă, balcoanele nefuncţionale, mici şi numeroase, chioşcurile din curţi (care servesc, de asemenea, doar ca decor). **Proprietarele, îmbrăcate în fuste lungi şi creţe, în culori ţipătoare, cu salbe mari la gât, stau de vorbă, în grup, ore în şir, în faţa locuinţelor.**

Sursa bunăstării ţiganilor care întorc banii cu furca, se datorează comerţului. Nu cel practicat în Otaci sau satele din împrejurimi, ci peste Nistru, în toată Ucraina şi, mai încolo, în întinsa Rusie. Îi întâlneşti pe negustorii ambulanţi (cu maşini proprii) în toate târgurile, unde fac concurenţă devastatoare comercianţilor care au micile lor magazine.

În centrul comunei era în construcţie o altă vilă somptuoasă, se lucra la cel de-al doilea etaj. Muncitorii erau moldoveni şi, intrând în vorbă cu ei, mi-au relatat că proprietarul adusese un arhitect tocmai din Lituania, plătit cu bani grei, ca să-i facă cea mai frumoasă casă din Otaci, că adusese granit şi marmură să-şi decoreze atât interiorul cât şi exteriorul. Casa lui se vroia a fi (şi va fi) aidoma uneia din basmele "1001 de nopţi". Şi tot muncitorii moldoveni mi-au recomandat să intru în magazinul universal din centru, inaugurat în urmă cu două luni, şi apoi să le spun părerea. Iniţial crezusem că este un magazin obişnuit şi, ca atare, nu merită să-i treci pragul, mai ales că nu intenţionam să fac cumpărături. Dar intrând înăuntru am rămas surprins de luxul lui: scările şi balustradele erau din marmură, corpurile de iluminat - torţele şi candelabrele - erau din cristal, vitrinele frigorifice erau încărcate cu produse alimentare care afişau preţuri deloc accesibile clientului obişnuit, iar băuturile alcoolice foarte diversificate se situau la cote înalte. Era un magazin atrăgător şi solicitat de către clienţi în mod constant, în ciuda preţurilor, întrucât cei mai mulţi, aşa cum am mai spus, erau prosperi afacerişti.

Comuna Otaci este cunoscută în toată Republica Moldova şi datorită echipei sale de fotbal, una dintre cele mai bune din campionat. Sponsorii nu s-au uitat la bani, au legitimat jucători valoroşi - printre care şi câţiva „de culoare" pe care i-am văzut pe terenul de fotbal unde se antrenau de zor. Când am vizitat Otaciul echipa locală, „Nistrul", se afla pe locul doi în campionat. (continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

"TRĂIEŞTE-ŢI VIAŢA!"

Sunt, deocamdată, cea mai nouă "achiziţie" a acestei reviste şi cred că mi-am asigurat deja drumul barat către orice post de redactor în România. Desigur, mă refer la presa "mare", corul care vă cântă zilnic melodia de adormire. Oricum nu vroiam să fac parte din el, este deja prea numeros. (Cred că aş fi făcut o treabă foarte "bună", când mă gândesc îmi vine greaţă!) Foarte bine, noi nu scriem de adormire, ci de trezire, o mai "facem pe nebunii" cât încă se poate, ba chiar şi când nu s-o mai putea.

Motivul pentru care oameni ca noi mai umblă liberi pe stradă este necesitatea de a se salva aparenţele, dar în toate este o limită! Pentru cei ce refuză să facă nani când sunt luaţi cu binişorul, "tătuca Stalin" cel de toate zilele poate să schimbe foaia. Dacă vreun insomniac al conştiinţei face zgomote care le-ar putea deranja şi celor din jur odihna de veci, cântecul de leagăn trece în varianta "heavy metal": mâinile pe zăbrele şi ghiuleaua la picior, stâng-drept-stâng!

Sunt unii care chiar nu se mai potolesc cu "gălăgia", iar eu încă mă întreb: sunt vrednic să le stau alături? Până la urmă, o să se recunoască făţiş ce este, de fapt, actuala societate - o dictatură mondială - iar atunci "*duşmanii poporului*" (da, aţi ghicit, ai acelui popor!) o să fie umflaţi de pe stradă, din casă ori de la serviciu şi duşi într-un loc "liniştit". Voi fi la înălţimea onoarei de a fi "cazat" împreună cu aceştia? Nici măcar n-am apucat să spun lucrurile care contează cel mai mult, însă dacă legea nu permite...

Calea noastră, a celor ce aspirăm să-l facem mândru pe Căpitan, este dreaptă ca o rază de soare, iar albia pe care ne dau voie să navigăm "Popeye marinarul" şi echipajul lui de piraţi europeni - ca funia în sac.

Imaginaţi-vă între parantezele următoare, în doar câteva propoziţii, acele lucruri care ar garanta autorului şi editorului sancţiuni începând de la o amendă şi mergând până la privarea de libertate. Mă refer la afirmaţii sau negaţii de bun simţ care, "din întâmplare", îndeplinesc condiţia de mai sus, nu la indecenţe sau alte afronturi interzise în Constituţie, dar permise în lumea reală.

[...]

Sună bine, nu-i aşa? Adevărul spus în faţă, oricât de groaznic ar fi, are ceva irezistibil.

Felicitări! Tocmai aţi comis un delict de opinie.

Am avut o zi teribil de proastă când am înţeles că noi, copiii, tinerii, maturii, bătrânii şi încă vreo-câteva generaţii din cimitire, am fost dresaţi să ne temem de adevărata libertate. (Adevărul verde în faţă, cum spuneam...)

Să trebuiască să porţi pe umeri partea care îţi revine din destinul acestui neam, să laşi comodităţile şi să ieşi la luptă, atunci când este cazul?

Nu, "prostul moare de grija altuia", a zis cineva nedemn de a fi creştin.

Libertatea de a-ţi "trăi viaţa", înţeleasă ca dreptul de a evita unele responsabilităţi apăsătoare, este de fapt libertatea porcului in cocina lui. *Azi guiţi, mâine te-ndopi, poimâine te bălăceşti, "TRĂIEŞTE-ŢI VIAŢA!". Vine cineva din când în când şi îl mai taie pe câte unul, dar... n-o să ţi se întâmple tocmai ţie!* Acest concept de libertate este încă la modă, deşi duhneşte din ce în ce mai rău!

De ce mă leg de (aparent) inofensivul slogan de la "joacă-te, băiete"? Agonizează şi ei, săracii, ca orice publicaţie în care se bagă bani cu polonicul şi se scot cu linguriţa. O investiţie, între atâtea altele, pentru imbecilizarea noastră, care merge cam slăbuţ. Nici nu vroiam să-i bag în seamă, era doar un pretext. Oricum, prin această expresie, playboii, în superficialitatea lor, înţeleg plăceri, bani şi letargie. Nu la asta mă tem să renunţ, având în vedere că într-adevăr se apropie o vreme de mari pierderi pentru toată lumea. Pentru mine, să-mi "trăiesc viaţa" ar însemna tot ce obişnuiam să fac până în momentul când am zărit un afiş legionar în Piaţa Universităţii.

Umblam pe stradă, acum câţiva ani, cu capul între urechi, plin de viitorul luminos al democraţiei, preocupat de grijile personale, că de restul se ocupă "ăi de sus". Zdrang! "*Cuvântul legionar*"! Asta-i bună: terorişti, printre împuşcături, mai şi scriu!? Nu-mi promitea nimic bun, ştiţi bine ce fusesem educat să cred despre acest subiect, dar m-am abonat din curiozitate. Am spus-o şi o repet, a fost o trezire dureroasă: cu ochii închişi vedeam libertate, cu ei deschişi văd sclavi peste tot. Cu mâinile libere, dar cu lanţuri pe ochii închişi, ei se văd, la rândul lor, liberi... aţi înţeles. Închid paranteza.

Aşadar, cum înţelegeam să-mi "trăiesc viaţa" înainte?

Orice om îşi doreşte **şi câte o porţie de bucurii lumeşti**, dacă nu este printre noi cineva din secta puritanilor. **Dar, în general, elanul tineresc se bazează pe o energie inepuizabilă şi un dor de înfăptuiri pe măsură.** Muncă. Progres. Afirmare. Competiţie.

Orice s-ar spune, **un tânăr străin de toate acestea este doar un bătrân** cu pielea ceva mai întinsă.

Altruist sau nu, naţionalist sau nu, în fine, raţional sau nu, românul nu se naşte puturos!

Gloria studenţească de a te prezenta mahmur la al doilea sau al treilea curs, lăudându-te cu câte şi mai câte ai băut cu o seară înainte, este rezultatul unei acţiuni sistematice şi îndârjite de pervertire, o stare complet artificială. Prin urmare, vă asigur că, nici înainte de "goarna" stridentă şi înviorătoare de atunci (primul contact cu "Cuvântul Legionar"), nu măsuram "trăirea vieţii" în lăzi de bere.

"TRĂIEŞTE-ŢI VIAŢA"!? Ştiu ce ar fi răspuns Căpitanul. ***"LASĂ ASTA. TRĂIEŞTE-ŢI ÎNVIEREA!"***

Atâţia oameni cu capul pe umeri, responsabili şi întreprinzători, cărora în aparenţă nu li s-ar putea reproşa nimic, puşi toţi laolaltă, fac mult mai puţin decât dacă ar fi să tragem o linie şi să le însumăm calităţile. Chiar în ipoteza idealizată a unui grad neglijabil de pervertire (în sensul de mai sus), societatea asta somnocratică tot prost merge, din principiu!

Nu ar trebui ca o naţiune să fie mai mult decât suma indivizilor care o alcătuiesc?

Păi, dacă fiecare om îşi "TRĂIEŞTE VIAŢA" şi atât, de unde vreţi mai mult? *Ceva lipseşte sau hibernează. Mai exact, ceva lipseşte (conducătorul) şi altceva hibernează (cetăţeanul).*

SENSUL EXISTENŢEI MIŞCĂRII LEGIONARE este simplu: *creează conducătorul, iar acesta va trezi cetăţeanul.* **Sau trezeşte cetăţeanul, ca acesta să dea naştere conducătorului.** *Sau ambele simultan, cum vrea Dumnezeu.* **Iar atunci naţiunea, vindecată, începe să-şi "trăiască viaţa", acest lucru nemaiavând un sens de parodie, ci de**

înălţare.

Scriu ce s-a mai scris de atâtea ori. Şi aşa trebuie să facă toţi, fiecare după puterile lui. ***Cum ar fi să nu mai vină popa la biserică, pe motivul că a slujit Sfânta Liturghie şi săptămâna trecută, şi aia dinainte...?*** Dacă nu am scrie adevărul, am putea da dovadă de oricâtă originalitate şi diversitate a ideilor. Dar nu putem să schimbăm placa: se dau prea multe legi odioase şi ordonanţe de urgenţă peste capul nostru, iar românii, vizibil nemulţumiţi, **mormăie pe la colţuri şi cu asta, basta.**

S-a făcut dimineaţă şi **naţiunea tot doarme.**

S-a făcut prânz – **nici o schimbare.**

După amiază - **nimic.**

Seară: **se întoarce pe partea cealaltă, sforăie.**

Se apropie al doisprezecelea ceas - **sforăiturile continuă.**

Ne apucă ruşinea, furia, disperarea, însă **datoria noastră este să nu lăsăm trompeta de la gură!**

Ştefan Hâncu

***

UNDE SUNT PRIMĂVERILE DE ALTĂDATĂ? (continuare din pag. 2)

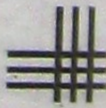
Lojile masonice şi-au deschis larg porţile, atrăgând prin promisiuni subînţelese tinerii promiţători.

Nepoţii şi strănepoţii marilor torţionari de ieri au devenit paznici ai liniştii şi siguranţei naţionale, executând mecanic ordinele transmise de nu ştim unde prin intermediul unor **„demnitari" nedemni, aleşi de aceeaşi masă uşor de manevrat şi de cumpărat cu o pungă de alimente**, aceeaşi ca mentalitate cu votanţii de 99,99% de pe vremea lui Ceaşcă.

Aflăm că doctorul X, primarul capitalei, este foarte deştept, cinstit şi corect, pentru că este băiat de general de Securitate. Marele bogătaş Y este ginere de nomenclaturist, al lui Dincă Teleagă, că Gigi Becali "şi-a făcut-o cu mâna lui" refuzând apartenenţa la masonerie din motive religioase şi că a îndrăznit să-i încurce socotelile unui mare conducător de clan ţigănesc care controla până mai ieri tot Ministerul de Interne prin unul, cică David, şi era să îl controleze în continuare prin altul, cică Şerban. *Mai aflăm prin unii medici de la Vaslui că nu este rar când Salvarea aduce urgenţe de pacienţi care leşină pe la ţară de foame.*

Şi toate aceste lucruri nu schimbă cu nimic optica unui tineret înşelat de propagandă şi autorităţile unui stat aservit de peste un secol intereselor internaţionalei iudaice! *Să nu aşteptaţi vremea regretelor! Niciodată nu este prea târziu, dar este deja timpul Marii Deşteptări*

SPASIVA, HERR RIBBENTROP
SPASIVA, SENOR SOLANA ET COMP!

Revolta de la Chişinău, nu atât împotriva comunismului (aşa-zişii comunişti de acolo sunt capitalişti îmbogăţiţi prin jaf), ci **împotriva unei neruşinate ofensive de rusificare**, mi-a adus în minte vorbele tatălui meu: URSS este ţara celor două M-uri: MINCIUNĂ şi MIZERIE. Pe prima o serveşte din plin **generalul KGB Vladimir Voronin, care neîndoios va rămâne activ şi în penumbră, cu binecuvântarea Kremlinului şi complicitatea „colegilor" din UE.**

Că minciuna şi mizeria domnesc demult în Rusia, o ştim! În privinţa URSS-ului au spus-o răspicat câţiva din foştii înşelaţi de aparenţe: Andre Gide (Retour de l'URSS), Panait Istrati (Spovedania unui învins). Despre inimaginabila teroare a scris Soljeniţîn (Arhipelagul Gulag).

Tata, locot. colonel medic, care a făcut 6 ani de prizonierat în URSS (trei după terminarea războiului) fusese pedepsit şi cu unul în Siberia, pentru că a refuzat-o categoric pe Ana Pauker care-i propusese să devină medicul şef al diviziei „Tudor Vladimirescu". Rănit la Oituz în 1917, tata a refuzat trădarea. A respins propunerea de a fi avansat general după război şi a rezistat (cât de greu i-o fi fost) ameninţării şuierată şerpeşte de tovarăşa Ana: „Doctore, n-o să-ţi mai vezi niciodată familia". A plătit şi mai târziu, arestat şi chinuit ca „tăinuitor" în procesul Noica - Paleologu.

Ceea ce nu am să uit din povestirile lui de groază a fost **întâlnirea în lagăr (1942) cu o mizeră populaţie în zdrenţe** (vreo două mii de bărbaţi, femei şi copii scheletici, **morţi de foame şi plini de păduchi**), care cerşeau o lingură de „caşă" (fiertură de grâu) din porţia prizonierilor. Uimirea a fost că vorbeau exclusiv spaniola. **Aceşti nenorociţi, al căror viitor era să piară lent în gulag erau... comunişti spanioli, foşti luptători împotriva lui Franco, refugiaţi la sânul „mamei Rusia".**

În periplurile mele basarabene am fost uimit să constat că intelectualitatea românească de acolo (de foarte bună calitate) este o adevărată pasăre Phoenix.

În 1945, când au pus din nou stăpânire peste ţinuturile de peste Prut, ruşii le-au promis ţăranilor pământ: 2-3 ha de familie. Colosală minciună, deoarece în URSS nu existau decât colhozuri şi sovhozuri. **Li s-a spus oamenilor să facă cerere în acest sens: cine nu ştie s-o scrie ruseşte, s-o scrie... „moldoveneşte", cu litere latine**, aşa cum învăţaseră în şcoala românească. **Este lesne de înţeles că toţi cei care scriseseră cererea în română au fost deportaţi în Siberia, împreună cu majoritatea covârşitoare a profesorilor, învăţătorilor, preoţilor, funcţionarilor administrativi ş.a.** Opera de rusificare nu trebuia să calce pe nici o „pioneză latină".

O susţinută şi netrebnică propagandă antiromânească a început să curgă, ca o lavă noroioasă, peste cugete. Sovieticii scontau să-i prostească mai ales pe şcolari, al căror discernământ e precar. **S-a mers cu rusificarea până acolo încât au fost tăiaţi stejarii seculari şi înlocuiţi cu mesteceni pentru ca şi peisajul să semene cu cel rusesc.**

Masivele deportări din anii '50 a tuturor celor care puteau să vorbească copiilor şi tinerilor despre România, urmau să-şi atingă scopul către 1980, când rusificarea trebuia să fie completă. **Să nu uităm că întregul învăţământ era în rusă**, că doctoranzii şi cercetătorii erau şcoliţi la Leningrad, Moscova, Kazan şi Lvow, că orice promovare se făcea în funcţie de fidelitatea faţă de tot ceea ce era rusesc. Asta lăsând la o parte zecile de mii de căsătorii mixte, rusoaicele fiind îndemnate să-i „agaţe" pe moldoveni şi ulterior să pună stăpânire pe educaţia copiilor. Să nu uităm că detaşarea ruşilor în RSS Moldovenească a constituit o recompensă în URSS: **stabilirea în Basarabia, unde găseai ce să mănânci şi mai ales să bei din belşug (în contrast cu alte republici sovietice măcinate de lipsuri)** a bucurat familiile celor mai „vajnici bolşevici" de pe Volga, Don şi chiar din Asia sovietică.

Este o adevărată minune cum aceşti copii, minţiţi încă de la grădiniţă, şi-au regăsit făgaşul.

Un profesor universitar din Chişinău mi-a povestit că a învăţat literele latine de la un grăjdar din colhoz, fost funcţionar la primăria din Bălţi. Ca student la Lvow a fost contactat de un coleg de la Tighina care i-a spus că face parte dintr-**un „cerc secret" în care nu se cunosc între ei decât 2-3, dar care au ca misiune să copieze, în cerneală, poezii de Eminescu, Alecsandri, Arghezi, pagini în proză de Sadoveanu, dar şi de Rebreanu, cu care să fie asamblate cărţi-manuscrise ce urmau să circule printre studenţii basarabeni.** O carte adusă cu greu şi riscuri mari din România era aşadar ruptă în 20-30 de fragmente şi recopiată de mână era reasamblată în 20.30 de exemplare-manuscris. ***Aşa s-a recuperat, pas cu pas, cu riscul arestării şi chiar al vieţii, conştiinţa românească care însufleţeşte azi pe tinerii*** care nu-l mai suportă pe vechiul bolşevic - putred de bogat şi escroc, numit V. Voronin.

Nu trebuie să ne închipuim că ceilalţi doi preşedinţi ai R. Moldova (Snegur şi Lucinski) au fost mai românofili. Nici vorbă. Au promovat exact aceeaşi politică de rusificare disperată, de calomniere a valorilor româneşti şi chiar a celor occidentale.

O mare vină pentru reuşita acaparării puterii de către vechii bolşevici o poartă guvernele României.

Trebuie să reţinem că prima revoltă românească împotriva terorii comuniste nu a fost la Timişoara, ci în anii 70 la Chişinău, când autorităţile sovietice au vrut să dărâme statuia lui Ştefan cel Mare. Nici o reacţie, nici măcar o ştire seacă din partea presei aservite lui Ceauşescu.

După '89, profitorii revoluţiei: Iliescu, Militaru, Roman, legaţi afectiv şi poate chiar financiar de Moscova, **au făcut tot ce au putut ca să împiedice unirea ce se profila, după podurile de flori de pe Prut.** Luptătorii basarabeni Druc, Matcovschi, Moşanu, Ungureanu ş.a. nu au primit decât ***promisiuni*** de sprijin de la fraţii români.

Probabil că este adevărat că o unire cu Basarabia n-ar fi fost posibilă atunci, între 1990 şi 1995, deşi ţarul Putin nu se instalase încă. Dar a ne lăsa păcăliţi de perversa (dintotdeauna) diplomaţie rusească, cum s-a întâmplat, asta se putea preveni.

Lovind psihologic exact în sentimentul nostru naţional, ruşii s-au prefăcut în 1991 că atacă militar Basarabia care se emancipa către românism. Speriaţi, noi am recunoscut primii şi imediat aşa-zisa „Republica Moldova", pasămite ca s-o salvăm din ghearа imperialismului rusesc. Tot noi i-am susţinut frenetic să devină membrii ONU. Dar, de îndată ce guvernul de la Chişinău şi-a văzut sacii în căruţă, ne-a întors spatele fără să ne zică nici „spasiva". O greşeală teribilă a fost ieşirea din politica activă a unor oponenţi prestigioşi ai rusismului, precum Moşanu şi Ungureanu. Cine a luat în seamă protestele lor justificate? Noi? Nici vorbă!

Ca să-i recompensăm pe cei care ne păreau sinceri, l-am ales membru al Academiei Române pe un oarecare Ion Druţă, spion sovietic, dramaturg de cămin sătesc, actualmente stabilit la Moscova. Personal am purtat discuţii şi i-am oferit prietenia mea lui Iurie Roşca, care ulterior a dezertat în haita lui Voronin. Ce groaznică deziluzie!

Speriaţi că nu vom fi primiţi în NATO şi în UE (unde am negociat lamentabil, cu capul plecat, deşi exista precedentul demnităţii poloneze), i-am lăsat pe rusofonii basarabeni să ne joace pe degete.

Am adunat sute de mii de cărţi pentru şcolari, care au fost arse. Am oferit iniţial 1000 de burse pentru studenţii şi elevii basarabeni. Aceşti tineri, duşi la gară cu flori şi fanfare, au fost ulterior marginalizaţi, mulţi dintre ei rămânând în România. Pe an ce trecea, guvernul moldovean (citeşte trădătorii rusofili) a redus voit numărul burselor la 600, 400, 300 etc. Al burselor pe care noi le, ci noi le-plăteam.

În urmă cu zece ani, când am venit la Chişinău ca dramaturg , însoţind o trupă de teatru, mi s-a spus că de trei ani nici un teatru din România nu mai venise pe la ei, deşi îşi doreau spectacole româneşti ca pâinea cea de toate zilele. Ni s-a impus un preţ al biletelor, prohibitiv: cca. o cincime dintr-un salariu de intelectual, cum ar fi azi la noi 200-250 RONI.

Într-o librărie centrală am găsit şi cărţi editate la noi: Mircea Eliade, Blaga, Cioran, Pleşu, Buzura, Fănuş Neagu, cu preţuri enorme: 250-300 RONI.

În schimb, biletele la un turneu al teatrului Balşoi, cu toate stelele pe afiş, era pe preţ de nimic (10-20 RONI).

De asemenea, cărţi elegante în limba rusă, de la Cehov şi Tolstoi la scribii sovietici realişti-socialişti costau cât o jumătate de pâine.

Ziare editate în Română? Da, dar distribuite în chioşcuri după 7-10 zile de arest în vamă, când totul era demodat. În schimb, marile cotidiene moscovite, pe preţuri de nimic, beneficiind de subredacţii la „Chişinev", apar la 5 dimineaţa, concomitent cu cele din capitala rusă.

Toate astea la Chişinău, dar la ţară? Nici un fel de informaţie, cu excepţia radioului şi eventual a TV-ului oficial, plin de ură şi aprecieri calomnioase la adresa României.

Cine să pună piciorul în prag, acolo? *Ambasada României? Să fim serioşi.* ***Speriaţi, ca şi guvernul nostru, de altfel, de ţipetele isterice ale trădătorilor de le Chişinău care ne acuză de „amestec în treburile interne ale unei ţări suverane", diplomaţii noştri merg în vârful picioarelor şi nu îndrăznesc nici măcar să tuşească.*** Sau dorm. Cum a făcut-o ani buni tovarăşul ambasador Enache, autorul „proclamaţiei de la Vaslui", trimisul plenipotenţiar al lui „Iliescu-KGB" despre care locuitorii capitalei moldovene n-au aflat că există decât după ce la mica publicitate a unor ziare a apărut anunţul: *„Ieri, ambasadorul României şi-a pierdut căţelul în parc. Recompensă mulţumitoare."*

Ce ar trebui să facem, acum, văzând, pe de o parte, admirabila vitejie a tinerilor basarabeni, pe de altă parte, noroiul de ură şi de minciună pe care autorităţile de la Chişinău îl revarsă asupra României?

Să nu acceptăm umilinţa pe care unii comentatori o îmbracă în poleiala prudenţei diplomatice.

Nu mai avem de ce să ne temem. Suntem o ţară europeană? Suntem în NATO? **Să pretindem cu fermitate celorlalte ţări membre să abandoneze servilismul (plătit cu gaze de Kremlin) şi să se implice.** Să observe că reacţia violentă a lui Voronin şi a celorlalte cozi de topor (Papuc) este în realitate **o lovitură de stat bolşevică** în care sunt arestaţi şi maltrataţi cetăţeni ai Uniunii Europene.

Radu Iftimovici

prof. univ. doctor, laureat UNESCO

Carte legionară

"CAL TROIAN INTRA MUROS" - de preot comandant al Bunei Vestiri, secretarul Partidului Totul Pentru Ţară, ION DUMITRESCU-BORŞA (XII)

(continuare din numărul trecut)

Mareşalul îmi făcea impresia că era străin de discuţiile avute cu Ică sau că era intenţionat, altfel informat de omul lui. Se petrecuseră lucruri şi se luaseră măsuri de care Mareşalul nu ştia?

Horia Zelea Codreanu (n. n.: *unul dintre fraţii Căpitanului, tatăl directorului publicaţiei noastre*), pe când se înapoia într-o seară la locuinţa lui din cartierul Tei-Noi, **a fost împuşcat şi omorât de un poliţist însărcinat cu paza de noapte. Cam făcea propagandă legionară. Nu era exclus să fi fost omorât din ordin, căci poliţistul nu a fost decât temporar reţinut şi apoi pus în libertate.** Cazul era aproape recent. Se petrecuse cu puţin mai înainte. Iar la înmormântare, la care prof. Codreanu ţinuse să o facă după obiceiul legionar, când în cimitir, la coborârea sicriului în groapă, cu salut se intona Imnul Legionarilor Căzuţi, poliţişti îmbrăcaţi civil au tras salve de focuri cu somaţia ca toată lumea să se culce la pământ. Au stricat toată ceremonia legionară. Şi culmea, Ică trimisese şi o coroană de flori din partea preşedinţiei.

Apoi legionarii erau urmăriţi şi pentru orice lucru mic, socotit abatere, erau arestaţi.

Lucra oare Ică de capul lui şi nu raporta Mareşalului de măsurile ce luase prin Ministerul de Interne? Căci mie Mareşalul îmi făcuse o impresie bună, de om corect. Acesta îmi chinuiau sufletul când mă înapoiam pe jos, seara după despărţirea de Mareşal. (...)

După două zile am primit o telegramă din partea Marelui Stat-Major să mă prezint la Compania a II-a Sanitară, **fiind mobilizat cu gradul de căpitan de rezervă preot**, urmărind să mă prezint imediat la unitatea de pe front unde voi fi repartizat.

EPILOG

Pe tot frontul, armata germană şi română primeşte înfrângeri. Germania se apropia de prăbuşirea totală.

Cine ştie ce-i mai trecea prin cap lui SIMA! Va fi făgăduit că el poate fi salvatorul situaţiei, o amânare până Hitler va putea pune în aplicare armele secrete cu care se lăuda, bombele atomice, căci legionarii au fost scoşi din lagăre.

SIMA formează guvernul român, fantomă, de la Viena. El preşedinte al miniştrilor din toate departamentele, făcuţi din fruntaşii legionari. Ce nebunie mai trecea prin capul lui plin de grandomanie! I s-au pus fonduri mari la dispoziţie, în agonia prăbuşirii. (...) Dă comunicate şi trimite paraşutişti în ţară ca să formeze o armată de voluntari legionari care să intre în luptă, **dar totul zadarnic - spanac, cum zice românul.**

A trimis pe PĂTRAŞCU (n. n.: fost coleg de liceu cu SIMA, devenit secretar general al Mişcării) cu alţi treisprezece legionari şi au fost paraşutaţi în ţară. Îl făcuse comandant general şi şef al Legiunii din ţară. Având bani mulţi la dispoziţie, **să doboare din şefie pe MIRONOVICI** (n. n.: comandant legionar al Bunei Vestiri, cel mai înalt grad legionar, şi unul dintre cei cinci Fondatori ai Legiunii, preluase conducerea Mişcării decimate de SIMA), să strângă rândurile legionare şi să pornească la luptă. Lucrurile nu mergeau însă după gândul lui.

A format mai apoi o echipă sub comanda lui Eugen Teodorescu, - goangă mică, cum îl porecleau legionarii - ca să înfiinţeze un serviciu de informaţii legionare S.I.L., serviciu de spionaj pe care nemţii i-au lăsat din avioane cu paraşutele pe teritoriul României.

SIMA a însărcinat pe preotul PALAGHIŢĂ să scrie un istoric al Mişcării Legionare, trimiţându-l pe altă cale prin Spania, la Londra, ca să tipărească cartea în româneşte. **Treabă bună a făcut Palaghiţă! A scris şi a tipărit un volum mare, în care a arătat, în afară de istoricul Legiunii, obiectiv, şi toate mârşăviile, ticăloşiile şi crimele lui SIMA, ca, după un an şi ceva, Palaghiţă să fie omorât în mod misterios.**

Se produc neînţelegeri între membrii guvernului-fantomă de la Viena. **CORNELIU GEORGESCU, în calitate de cel mai vechi Comandant al Bunei Vestiri** (n. n.: şi unul dintre Fondatorii Legiunii), **îşi asumă răspunderea conducerii organizaţiei legionare, cerând lui SIMA să-şi dea seama de toate nelegiuirile săvârşite şi să se retragă de la conducere.**

GEORGESCU a plecat cu o maşină, însoţit de doi legionari care erau oameni de-ai lui SIMA, ca să facă o inspecţie unde făceau exerciţii legionarii ce urmau să fie paraşutaţi, şi nu s-a mai înapoiat.

Cei doi, întorcându-se, au povestit cum Corneliu Georgescu a intrat unde era cazarmamentul şi nu i-au mai putut da de urmă, cu toate că l-au căutat peste tot. Nemţii evacuaseră şcoala, căci se apropiau ruşii. Poate o fi fost împuşcat de vreo patrulă rusă, că am auzit împuşcături, dar ei nu au dat peste cadavru. **După vreo doi ani, s-a descoperit unde fusese îngropat, după ce fusese împuşcat din spate, la vreo zece metri în spatele cazarmei. Asasinii erau cei doi puşi de SIMA.** (...)

Nu cred că SIMA se va putea vreodată dezvinovăţi de toate crimele care apasă pe capul lui.

Germania a capitulat, înfrântă de ruşi şi de armatele aliate. **Guvernul-fantomă a luat calea jidovului rătăcitor, răspândindu-se la toată lumea.** Unii în Italia, Franţa, Spania sau cu americanii în zona ocupată de ei a Germaniei. Alţii şi-au luat drumul spre alte locuri, alte continente: America de Nord, de Sud, Australia. **Legionarii fugari, dezmeteciţi din nebunia sinistră, s-au împrăştiat în toată lumea.**

Din spicuirea unor ştiri din unele gazete, dau aici câteva:

Pe locul unde a murit Moţa şi Marin Majalahonda, din Spania, GÂRNEAŢĂ (n. n.: comandant legionar al Bunei Vestiri, unul dintre Fondatorii Legiunii) a convocat pe legionarii refugiaţi, hotărând să ridice o cruce-monument şi să facă o mănăstire ortodoxă. La solemnitate SIMA nu a apărut, fiind plecat în Noua Zeelandă, în interes de serviciu. Ce fel de serviciu nu se ştie. Poate vechea ocupaţie de spion-informator. În serviciul cui?... (...)

HORIA SIMA, având legături amoroase cu soţia aviatorului Costin, de viţă boierească din Moldova, a dat naştere unui copil pe care nu l-a recunoscut, în ciuda soţiei lui care l-a însoţit în tot locul refugiului. **Fapta "Comandantului" a fost înfierată de un Consiliu de Onoare format din fruntaşii legionari**, alcătuind pentru istoria Legiunii un dosar cu greşelile lui Sima, numindu-l: „Dosarul Ruşinii".

În unele declaraţii politice, **acuzat de omorârea lui Iorga, SIMA a dat toată vina pe Traian Boeru. Acesta**, stabilit la Munchen, căzându-i în mână declaraţiile publicate în diverse ziare, **a tipărit şi răspândit o broşură în care a arătat totul aşa cum s-a petrecut, din ordinul Comandantului suprem pe care el l-a executat aşa cum a fost cerut.** Nu poartă altă vină decât executarea ordinului pe care, dacă nu l-ar fi îndeplinit, ar fi fost răspunzător cu capul.

În ultimul timp, SIMA s-a stabilit la Madrid, unde ar fi deschis o editură de cărţi româneşti. Trăieşte din belşug pe mormântul lui Moţa şi Marin. Dacă ar şti spaniolii pe cine adăpostesc, şi-ar face cruce. (...)

Fusese paraşutat din Germania NICOLAE PĂTRAŞCU cu un grup de legionari, trimişi de SIMA ca să reorganizeze Mişcarea Legionară, să o smulgă din mâinile lui Mironovici şi nu mai ştiu ce ordine secrete mai avea din partea Comandantului.

PĂTRAŞCU se afirma ca şef suprem al Legiunii din ţară şi era secondat de Vică Negulescu, secretar general, un avocat de prin Obor, care pe vremea lui Codreanu se ocupa de o echipă de fotbal.

PĂTRAŞCU activa intens, dându-mi a înţelege din discuţii că SIMA nu mai are nici o pică pe mine, că mă socoteşte ca pe cel mai vechi legionar şi sunt reabilitat. **Apoi că el aici lucrează sub ordinele lui RADU MIRONOVICI, cu care poartă legături şi că el, chiar contra intenţiilor lui SIMA, va lucra cu Mironovici, ca organizaţia să fie una singură şi puternică.** A fost de părere şi Toma Simion cu care se întâlnea. El era însărcinat de RADU MIRONOVICI. Au căzut de acord să lucreze împreună. **Simţeam că minte ca un şarlatan.** (...)

PĂTRAŞCU pusese mâna pe Mişcarea Legionară, schimbase comandamentele şi împreună cu Negulescu întocmiseră dosare cu numele tuturora, care acum se aflau la Ministerul de Interne. Ifa unul din punctele ce urma să facă parte din angajament, socotit ca o dizolvare a organizaţiei **şi să aibă la îndemână listele cu cei ce pe ascuns ar vrea să mai lucreze.** *Puţini mai rămăseseră cu RADU MIRONOVICI, cu toată lupta ce o ducea Toma Simion contra lui Pătraşcu.*

La o adunare de asta tratativă, am întrebat pe Pătraşcu că, dacă se întâlnea cu RADU MIRONOVICI şi lucra în înţelegere sub ordinele lui, aşa cum mi-a spus, de ce nu l-a chemat la aceste tratative şi pe el. De ce Toma Simion face opinie separată?

Mi-a răspuns cam mofluz că în ultima vreme nu a mai putut să dea de urma lor.

Minţea, căci Toma Simion mi-a confirmat că nu se văzuse niciodată cu nici unul.

În noaptea de 15 mai 1948 au venit cu jandarmi să mă aresteze. Venise rândul legionarilor să fie arestaţi cu miile; zeci de mii au umplut lagărele şi puşcăriile, la care a contribuit mult neastâmpărul lui PĂTRAŞCU.

Dragii mei copii şi tu, soţia mea, am scris aceste file din dragoste pentru voi, ca să le citiţi când nu voi mai fi eu... (...)

Când vă veţi mai aminti de mine, deschideţi dosarul şi citiţi. **Citiţi, căci din suferinţele mele veţi trage învăţăminte de viaţă şi pentru voi.** Păstraţi-le pentru copiii voştri şi nepoţii, ca să cunoască, atunci când vor putea citi, de ce suferinţe a avut parte bunicul şi străbunicul lor, ce năzuinţe, ce idealuri şi ce gânduri au chinuit sufletul lui, trecând prin primejdii de moarte, şi nu a pierit până nu a dat pentru ei scrisul acesta, cu speranţa că o să faceţi rugăciuni pentru odihna sufletului meu, cu stăruinţa către Dumnezeu ca să mă ierte de păcatele săvârşite în viaţă.

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student

INFILTRAREA IUDAICĂ ÎN RÂNDURILE CLERULUI

In celebra sa lucrare "**ISTORIA FALŞILOR CONVERTIŢI**" (Ed. "Israel" - Buenos Aires, 1946), ISTORICUL EVREU Cecil Roth dă amănunte foarte interesante despre felul în care **evreii, prin convertirea la creştinism, făcută de ochii lumii, au intrat înăuntrul Creştinătăţii, purtându-se în public ca nişte creştini, dar păstrând în secret religia evreiască.** Ne arată, de asemenea, cum acea credinţă ascunsă s-a transmis din tată în fiu, sub masca unei practici creştine.

O dată cu răspândirea doctrinelor creştine în sec. IV, a început o nouă viaţă ascunsă evreiască, fiindcă noua credinţă creştină îşi asuma întreaga deţinere a adevărului, făcând din prozelitism una dintre cele mai importante obligaţii morale.

Deşi Biserica catolică condamna convertirile forţate şi încerca să-i protejeze pe evrei împotriva lor, a acceptat, totuşi, să fie puşi să aleagă între botez şi închisoare, ceea ce îi făcea să aleagă convertirea - care era considerată, în acest caz, spontană!

Autorul prezintă apoi diferite exemple de convertiţi în Menorca, Franţa şi Italia în sec. V şi VI ale erei creştine, pentru ca apoi să tragă concluzia că asemenea convertiri ale evreilor la creştinism nu puteau fi sincere şi că noii convertiţi practicau iudaismul în secret. Semnalează că în Bizanţ s-a întâmplat ceva asemănător în timpurile lui Leon, în anul 723, demonstrând că deja în sec. VIII al erei creştine, deci **acum o mie două sute de ani, din Franţa la Constantinopol, dintr-o parte a Europei în alta, s-a generalizat infiltrarea evreilor în sânul Sfintei Biserici, cu ajutorul falşilor convertiţi** şi că începuse să ia naştere, pe lângă iudaismul public recunoscut şi practicat, un iudaism subteran, ai cărui membri erau în aparenţă creştini. În nota în care autorul vorbeşte despre legenda lui Elkanan, Papa evreu, prezintă idealul suprem pe care l-au avut tot timpul aceşti falşi creştini, evrei în secret, anume de a se ridica şi a pune stăpânire pe marile demnităţi în ierarhia creştină catolică, până la a aşeza un Papă evreu în tronul Sfântului Petru, cu ajutorul căruia s-ar fi făcut stăpâni pe Biserică şi ar fi distrus-o.

Autorul prezintă apoi ce s-a întâmplat în **Anglia şi Scoţia**, începând din **1290**, unde unul din motivele invocate pentru expulzarea evreilor a fost că îi ispiteau pe convertiţi să practice iudaismul şi că mulţi copii ai convertiţilor au fost sechestraţi şi trimişi în nordul ţării, unde au continuat să practice vechea religie, cea iudaică: Trebuie menţionat că, după 1290, iudaismul a devenit proscris în Anglia şi nimeni nu mai putea rămâne în ţară fără a fi creştin. Este foarte interesantă menţionarea de către ilustrul istoric a afirmaţiei unui cronicar evreu, că *acestui fapt i se datorează acceptarea atât de uşor a Reformei* şi, de asemenea, predilecţia englezilor pentru nume biblice. **A fost deci o falsă convertire a evreilor la creştinism, ceea ce a dus la formarea în sânul Bisericii engleze a Coloanei a Cincea**, care trebuia să înlesnească separarea de Roma.

Este evident că prin falsele convertiri ale evreilor din Anglia nu numai că Sfânta Biserică nu a reuşit să le salveze sufletele, dar a mai şi pierdut câteva milioane atunci când descendenţii acestor falşi creştini au provocat **schisma anglicană**.

Există şi alte cazuri de false convertiri ale evreilor la creştinism, printre ele cel al neofiţilor din sudul Italiei, consemnat de Cecil Roth, care au fost persecutaţi de Inchiziţie, mulţi dintre ei murind la Roma spânzuraţi.

Fenomenul cripto-iudaismului nu s-a limitat la lumea creştină. Pot fi întâlnite şi în diverse zone ale lumii musulmane vechi comunităţi cripto-iudaice, aşa cum semnalează Cecil Roth, care enumera câteva exemple de comunităţi iudaice în care evreii, declarându-se pe faţă musulmani, continuă să rămână în secret evrei, ceea ce înseamnă că ei ***au infiltrat o Coloană a Cincea şi în sânul religiei islamice, astfel explicându-se multitudinea scindărilor şi numeroasele revolte care au loc în lumea mahomedană.***

Spania este o ţară tipică pentru dezvoltarea cripto-iudaismului, unde tradiţia lui a fost atât de îndelungată şi generalizată încât se poate suspecta existenţa unei predispoziţii propice falşilor convertiţi, în însăşi atmosfera ei.

Credem că acelaşi lucru se poate spune şi despre **Portugalia** şi **America Latină**, unde organizaţiile secrete ale pseudo-creştinilor, apăraţi de masca creştinismului catolic, au creat, ca şi în Spania, atâtea tulburări, infiltrându-se în rândul clerului şi al organizaţiilor catolice, controlând lojele masonice şi partidele comuniste, formând puterea ocultă care conduce masoneria şi comunismul.

Ei au creat o anti-patrie care, ca şi în alte părţi ale lumii, este condusă de evrei, dar al căror iudaism este subteran şi ascuns sub masca unui fals catolicism, cu nume creştine şi prenume spaniole şi portugheze, pe care cu cinci secole în urmă le-au luat strămoşii lor de la naşii de botez care au contribuit la **convertirea la catolicism, pe cât de ostentativă, pe atât de falsă.**

Pentru cucerirea lumii creştine, imperialismul iudaic a considerat indispensabilă dominarea principalului ei bastion, Biserica lui Iisus Christos, folosind în acest scop diverse tactici, de la atacuri directe până la infiltrări. **Arma favorită a celei de-a Cincea Coloane era introducerea în rândul clerului de tineri creştini de descendenţă evreiască, care practicau în secret iudaismul, pentru ca, odată hirotonisiţi preoţi, să încerce să urce pe scara ierarhiilor Sfintei Biserici, fie în rândul clerului secular, fie al ordinelor religioase, cu scopul de a-şi folosi mai târziu autoritatea obţinută în defavoarea Bisericii şi în beneficiul iudaismului, al planurilor sale de cucerire, al mişcărilor sale eretice şi revoluţionare.**

În asemenea delicate misiuni de infiltrare iudaismul subteran trimitea tineri dotaţi nu doar cu o mare religiozitate, ci şi cu o mistică şi un fanatism religios iudeu, hotărâţi să-şi dea viaţa pentru cauza Dumnezeului lui Israel şi a poporului ales.

Iudaismul încurajează acest tip de mistici care se găsesc în sânul lui în număr mare. În principal lor li se datorează toate marile victorii pe care le-a avut imperialismul teologic al evreilor. Tânărul sau copilul ce intră într-un seminar creştin ştie că va desfăşura ***cea mai sfântă lucrare de distrugere, va lupta împotriva duşmanului capital al poporului ales, care este Creştinismul***, mai ales atunci când este vorba de Biserica Catolică (n. n.: care practică universalismul). **Ştie** că prin activitatea sa de distrugere sau slăbire a puterii de apărare a Creştinismului înlesneşte împlinirea voinţei divine, **favorizând realizarea dominaţiei lui Israel asupra pământului.** Clericul fals creştin, cripto-evreu reuşeşte, din punctul său de vedere, o lucrare sfântă, care îi va asigura salvarea eternă. Cu cât vor face mai mult rău Bisericii, în calitatea lor de preoţi, călugări, canonici, stareţi de mănăstiri, episcopi, arhiepiscopi sau cardinali, cu atât vor creşte meritele lor - după mentalitatea evreiască - în ochii lui Dumnezeu şi ai poporului ales.

Putem fi siguri că această legiune de mistici şi fanatici a fost cea care a reuşit până la urmă să ştirbească supremaţia Sfintei Biserici în Evul Mediu, **înlesnind apoi triumful ereziilor în sec. al XVI-lea şi mişcările revoluţionare iudeo-masonice şi iudeo-comuniste din timpurile noastre.**

A Cincea Coloană evreiască infiltrată în rândurile clerului este deci unul dintre pilonii fundamentali ai iudaismului internaţional.

Infiltrările cripto-evreilor în rândurile **clerului francez** au creat multe prejudicii, înlesnind extinderea *mişcării hughenoţilor în sec. al XVI-lea, sectă care a fost propulsată de evreii ascunşi sub masca de creştini.*

Activităţile trădătoare ale clericilor din cea de-a Cincea Coloană sunt mult mai variate decât ne-am putea imagina, dar toate urmăresc acelaşi scop: apărarea evreilor, favorizarea mişcărilor eretice în trecut, şi a celor revoluţionare vădit anticreştine în timpurile moderne, slăbirea puterii de apărare a Bisericii şi atacarea bunilor creştini, în mod deosebit pe adevăraţii apărători ai Creştinătăţii, pentru a-i compromite şi a-i neutraliza, pregătind astfel terenul pentru victoria organizaţiilor eretice evreieşti, masone sau comuniste şi pentru distrugerea completă a Bisericii.

Fenomenul de infiltrare cripto-evreiască în rândul clerului s-a produs, după cum am văzut, de la începuturile creştinismului şi a fost în mod constant unul dintre cele mai mari pericole cu care a trebuit să se confrunte Sfânta Biserică. Şi asta nu doar într-o ţară sau alta, ci în toată lumea creştină.

Cum, pentru a studia această problemă în toată amploarea ei, ar trebui să scriem tomuri întregi, ne vom limita aici la surse care nu pot fi bănuite de antisemitism; vom prezenta doar unul dintre numeroasele exemple de infiltrare evreiască în rândul clerului care au făcut posibile reuşitele actuale ale imperialismului evreiesc. Exemplul pe care îl vom prezenta va fi suficient pentru a ne face o idee despre cum a reuşit Sinagoga să se infiltreze în rândul clerului creştin, tacticile sale fiind asemănătoare în diverse epoci şi la diferite popoare.

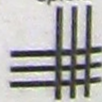
În opera sa **"ISTORIA EVREILOR"** (Ed. Ercilla - Santiago de Chile, 1945), doctorul în istorie, EVREUL Abram Leon Sachar, unul din directorii Fundaţiei Hilel a B'nai B'rith, apoi preşedinte al Universităţii Brandies, referindu-se la convertirile evreilor la creştinism realizate în Spania începând din anul 1391 şi la rezultatele acestor convertiri, **spunea următoarele:**

„Majoritatea neofiţilor au profitat de noua lor poziţie. S-au îmbulzit cu sutele de mii spre locurile de unde fuseseră mai înainte excluşi datorită credinţei lor. S-au dedicat unor profesii care înainte le fuseseră interzise şi s-au închis în liniştea Universităţilor. ***Au reuşit să obţină posturi importante în stat şi au pătruns până şi în Sancta Sanctorum a Bisericii. Puterea le-a sporit odată cu bogăţia şi mulţi au putut aspira să fie admişi în familiile aristocratice cele mai vechi ale Spaniei... Un italian din acea perioadă a observat că evreii convertiţi guvernau practic Spania. În timp ce credinţa lor iudaică secretă distrugea credinţa creştină.*** *Ura i-a separat însă în mod inevitabil pe creştinii vechi de cei noi. Neofiţii erau numiţi «jegoşi», «păcătoşi» sau «porci». Au fost dispreţuiţi pentru triumfurile lor, pentru orgoliu şi pentru cinica adeziune la practicile catolice...*

În timp ce masele priveau cu sumbră amărăciune victoriile noilor creştini, ***clerul le denunţa perfidia****, lipsa de sinceritate.* ***Bănuiau adevărul****, că majoritatea convertiţilor erau evrei în inimile lor şi că* ***o convertire forţată nu putea înlătura o moştenire milenară.*** *Zeci de mii de noi creştini se arătau* ***supuşi de ochii lumii, mergeau mecanic la biserică, spuneau printre dinţi rugăciunile****, respectau riturile şi obiceiurile creştine.* ***Dar spiritul nu le fusese convertit****".*

După ce afirmă că noii convertiţi, când îşi botezau copiii, le „ştergeau imediat semnul botezului de pe creştet", **istoricul evreu continuă:**

„Se credea că ţineau în secret sărbătorile evreieşti, ca mâncau mâncare specific evreiască, păstrau prietenia cu evreii şi studiau vechile ştiinţe evreieşti. ***Rapoartele numeroşilor spioni confirmau bănuielile.***

Ce fiu pios al Bisericii putea rămâne liniştit în timp ce aceşti ipocriţi, care îşi băteau joc de practicile creştine, acumulau bogăţii şi onoruri?"

Toate acestea au fost confirmate de multe surse, fiindcă Inchiziţia spaniolă a fost instituţia cea mai eficientă în introducerea de spioni în rândurile evreilor, lucru care a ajutat-o să cunoască până şi cele mai ascunse secrete ale acestora, oricât de bine ar fi fost ele mascate de falsul creştinism. **Acesta este unul din principalele motive care explică profunda ură e evreilor împotriva Inchiziţiei spaniole, fiind şi principala raţiune pentru care, de câteva secole, duc împotriva ei o campanie mondială de calomnie şi defăimare care a acoperit cu o perdea groasă de prejudecăţi şi a împroşcat cu noroi adevărata istorie.**

Enciclopedia iudaică spaniolă spune că: *„Daniel Israel Bonafou, Miguel Cardoso, Jose Querido, Mardoqueo Mojiaj şi alţii apărau în falsele convertiri o modalitate de subminare a temeliilor duşmanului şi un mijloc care făcea lupta mai uşor de purtat împotriva duşmanului".*

Istoricul evreu Cecil Roth, care se bucură de mare prestigiu printre evrei, afirmă în ***"Istoria falşilor convertiţi"***, publicată de Editura Israel din Buenos Aires, că, **deşi unii s-au convertit sincer, în enorma majoritate: *„Continuau să fie în forul lor interior la fel de evrei ca şi înainte.*** *În aparenţă trăiau creştineşte. Mergeau să-şi boteze copiii la Biserică, dar se grăbeau să spele urmele ceremoniei când ajungeau acasă. Mergeau la preot ca să-i căsătorească, dar nu se mulţumeau cu această ceremonie şi în privat făceau o alta în completarea celei creştine. Câteodată se duceau la confesiune,* ***dar confesiunile lor erau atât de ireale încât o dată un preot, se spune, i-a cerut unuia dintre ei o bucată din îmbrăcăminte ca relicvă a unui suflet fără pată.*** *În spatele acestei ficţiuni pur exterioare continuau să fie ceea ce au fost întotdeauna. Lipsa lor de credinţă în dogmele Bisericii era notorie".*

În continuare, istoricul evreu ne asigură că respectau ceremoniile evreieşti până în cele mai mici detalii, că ţineau Sabatul ori de câte ori puteau şi că se căsătoreau cu vlăstare ale evreilor cunoscuţi. Acelaşi istoric oferă apoi date de cel mai mare interes:

„Mergeau pe ascuns la sinagogi, pentru a căror luminare trimiteau regulat oboluri de ulei. Constituiau de asemenea organizaţii religioase cu aparente scopuri creştine, sub patronajul vreunui sfânt creştin, şi le foloseau ca paravan pentru practicarea riturilor lor ancestrale. Prin rasă şi credinţă continuau să rămână ceea ce fuseseră şi mai înainte. Erau evrei în toate, mai puţin în nume, iar creştini nu erau decât de formă. Fiind îndepărtate obstacolele religioase care le baraseră mai înainte drumul, progresul social şi economic al noilor convertiţi şi al descendenţilor lor s-a realizat foarte rapid.

Oricât de multe îndoieli ar fi existat în privinţa sincerităţii lor, nu mai puteau fi excluşi de nicăieri pe motivul credinţei. Carierele în justiţie, administraţie, armată, universităţi şi chiar în Biserică au fost acaparate de noii convertiţi sau de descendenţii lor. Cei mai bogaţi s-au căsătorit cu cele mai nobile familii din ţară, fiindcă puţini conţi şi cavaleri săraciţi puteau rezista atracţiei banilor."

Foarte interesantă este o notă a istoricului evreu Cecil Roth la primul capitol din opera amintită:

„Jerome Munzer, un călător german care a vizitat Spania *între 1494 şi 1495,* ***povestea*** *că până cu câţiva ani în urmă existase în Valencia, într-un loc ocupat apoi de mânăstirea Sfintei Ecaterina din Siena, o biserică dedicată Sfântului Cristofor. Aici noii convertiţi, falşi creştini evrei în sufletul lor îşi aveau mormintele. Când murea unul dintre ei, se prefăceau că respectă riturile religiei creştine şi mergeau în procesiune, cu coşciugul închis, acoperit cu o bucată de stofă aurită şi având în frunte o imagine a Sfântului Cristofor. Cu toate acestea, spălau în secret corpul mortului şi îl înmormântau conform propriului lor ritual. Ceva asemănător se întâmpla în Barcelona, unde, dacă un convertit zicea «azi mergem la biserica Santa Cruz», se referea în secret la sinagogă, căreia îi spuneau aşa. O prezentare completă asupra condiţiilor de viaţă şi a subterfugiilor folosite de convertiţii din acea perioadă se poate găsi în Barnaldez – Istoria regilor catolici".*

În paginile următoare ale ***"Istoriei falşilor convertiţi"*** se prezintă **diferite exemple despre felul cum reuşeau să ajungă în vârful ierarhiei unii dintre ei.**

De exemplu, evreul Azarias Chinillo, când s-a convertit la creştinism şi-a luat numele Luis de Santangel, s-a mutat în Zaragoza şi a studiat dreptul, a obţinut un post înalt la Curte şi i s-a conferit un titlu de nobleţe. Nepotul său, Pedro de Santangel, a fost episcop de Mallorca. Fiul său Martin a fost magistrat în capitală. Alţi membri ai familiei au ocupat posturi înalte în Biserică şi în administraţia statului.

În continuare, istoricul evreu menţionează alte cazuri de ocupare a unor înalte funcţii ecleziastice, spre exemplu cel al lui Juan de Torquemada, cardinal de San Sixto, care era de ascendenţă evreiască, la fel ca şi piosul Hernando de Tavalera, arhiepiscop de Granada, şi Alonso de Oropeza, general al Ordinului Ieronimilor... Don Juan de Pacheco, marchiz de'Villena şi Mare Maestru al Ordinului Santiago, virtual suveran al Castiliei în timpul domniei regelui Enrique el Impotente şi aspirant zelos la mâna Isabelei, descindea şi pe linie paternă şi pe linie maternă din evrei. Fratele său, Pedro Giron, a fost Mare Maestru al Ordinului catolic militar Calatrava, iar arhiepiscopul de Toledo era unchiul său.

Cel puţin şapte din principalii prelaţi ai regatului aveau sânge de evreu, la fel şi şeful econom...

Numărul convertiţilor şi al descendenţilor lor creştea foarte repede, o dată cu multiplicarea descendenţilor lor şi cu vastele lor relaţii în de familie.

În sudul ţării, se spune, constituiau o treime din populaţia principalelor oraşe. Dacă e adevărat, înseamnă că trebuie să fi fost cel puţin trei sute de mii în toată peninsula, printre care se aflau evrei puri dar şi rudele lor. Primii nu erau atât de mulţi. **Cu totul, formau însă în stat o entitate imposibil de asimilat şi deloc neglijabilă.**

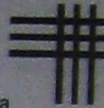
Şi mai spune în continuare scriitorul evreu:

„O nouă generaţie apăruse, născută după convertirea părinţilor şi botezată, cum era obiceiul, în copilărie.

Situaţia canonică a acestora era cum nu se putea mai clară. Erau creştini în deplinul sens al cuvântului şi în ochii Bisericii erau la fel ca orice alt fiu sau fiică a Bisericii. Se ştia, cu toate acestea, că erau creştini numai cu numele; acceptau public noua credinţă, dar, în particular, rămâneau puternic ataşaţi vechii lor credinţe.

Poziţia Bisericii devenise cu mult mai delicată decât până în anul fatal 1391. *Înainte de această dată existaseră mulţi necredincioşi, uşor de recunoscut şi nepericuloşi graţie unor sistematice reglementări guvernamentale şi ecleziastice.* ***Aceiaşi necredinoşi se găseau acum, în schimb, în sânul Bisericii*** *şi îşi croiau drum în toate sectoarele vieţii ecleziastice şi politice,* ***arătând dispreţ, de multe ori, faţă de credinţă şi contaminând prin aceasta masele de credincioşi."***

Cuvintele pline de autoritate ale istoricului evreu vorbesc de la sine şi nu mai au nevoie de comentarii. Totuşi, interesanta mărturisire este de o mare importanţă pentru că ne descrie în puţine cuvinte natura şi primejdia mortală a Coloanei a Cincea evreieşti pentru Creştinism, de-a lungul secolelor şi până astăzi.

În afara pretenţiilor de a controla Biserica dinăuntru, acaparând posturile cele mai înalte ale ierarhiei, falşii creştini influenţau întreaga masă a credincioşilor, favorizând ereziile şi mişcările revoluţionare de sorginte cripto-evreiască.

Marele om de litere şi erudit istoric al secolului trecut, Jose Amador de los Rios, considerat de evrei, pe drept cuvânt, unul dintre cei mai importanţi istorici ai istoriei evreilor din Peninsula Iberică, egalat poate doar de evreul Cecil Roth, referindu-se la evreii convertiţi la creştinism, spunea:

„Le dădea curaj îndrăzneala lor înnăscută, sprijinindu-se pe stăpânirea de sine specifică stirpei *lor, ale cărei rădăcini le căutau acum cu mândrie delirantă în familiile cele mai ilustre ale triburilor lui Iuda sau Levi, reprezentanţi şi depozitari ai tradiţiilor secerdoţiului şi ale imperiului...*

Referindu-ne acum la evreii convertiţi din Aragon şi Castilia trebuie să spunem că, ***în loc să se simtă mulţumiţi, aşa cum se mulţumeau convertiţii mauri, cu respectul datorat modestei situaţii în care se aflau când au primit botezul,*** *evreii umpleau toate treptele ierarhiei sociale, înaltele ierarhii ale pontificatului şi alcovurile, consiliile statului, sălile regale şi cancelariile, administraţia publică şi justiţia, catedrele şi rectoratele universitare, scaunele diocezelor şi ale abaţiilor, demnităţile ecleziastice cerute şi obţinute de la coroană, seniori, conţi, marchizi şi baroni,* ***gata să eclipseze cu timpul adevărata glorie a vechii nobilimi."***

Istoricul EVREU Joseph Kastein aprofundează, de asemenea, acest subiect în interesantele lucrare intitulată tot ***"Istoria evreilor"*** şi apărută în History Foundation - New York, 1936, referindu-se la numeroasele şi falsele convertiri ale evreilor la creştinism:

Toţi istoricii evrei amintesc faptul că procesului de înrudire prin alianţă a familiilor convertite cu familii de cea mai mare nobleţe, nu i s-a pus capăt decât atunci când Inchiziţia spaniolă a înlocuit fostele tribunale ale credinţei.

Este important de menţionat faptul că activitatea Inchiziţiei a reuşit să oprească timp de trei secole luarea cu asalt, din interior, a Bisericii Catolice şi înaintarea bestiei apocaliptice a Anticristului.

Termenul „a lua cu asalt" este interesant prin marea lui actualitate, acum, când reprezentanţii Coloanei a Cincea în serviciul iudaismului în unele dioceze au luat într-adevăr cu asalt demnităţile, ajungând, cum era şi firesc, cu influenţa lor până la Roma. ***Aceasta explică perfect de ce în multe cazuri oameni care merită cu adevărat, prin virtuţile lor şi credinţa de care dau dovadă faţă de Biserică, posturile înalte, sunt lăsaţi deoparte, pentru a face loc acestor clerici apărători ai iudaismului,*** *care încurajează victoria masoneriei şi a comunismului şi îi atacă feroce pe adevăraţii apărători ai Sfintei Biserici. În aceste cazuri, angrenajul intrigilor şi al influenţei celei de a Cincea Coloane, înşelând buna credinţă a câştigat noi victorii, nu doar prin asigurarea succesiunii în diocezele controlate, ci introducându-şi oamenii şi în alte dioceze. pentru a controla şi acolo succesiunile, în detrimentul celor care au dreptul de a le ocupa.*

Din fericire, în multe cazuri aceste manevre au eşuat şi să sperăm că, făcându-se cunoscute acestea, adevărul ieşind la lumină şi, odată identificat duşmanul, a Cincea Coloană va avea mai multe înfrângeri în viitor, iar Sfânta Biserică, ca şi în alte dăţi, se va salva din nou din capcanele de moarte ale Sinagogei lui Satan."

Domnul Nostru Iisus Christos propovăduia că Adevărul ne va elibera, de aceea am îndrăznit să spunem adevărul, deşi acesta îi umple de scârbă pe clerici şi mireni.

- extrase din cartea ***"Marea conspiraţie evreiască"*** – Traian Romanescu – Ed. Logos, Bucureşti, 1997 -

Pagini realizate de Nicoleta Codrin

Corespondență

IUDAISM ŞI ANTI-IUDAISM (III)

(continuare din numărul trecut)

Din perspectivă istorică, **liberalismul şi democraţia, cu toate curentele şi nuanţele lor, au jucat rolul de simple mituri** pentru transferarea puterii din mâinile vechii aristocraţii în cele ale oligarhiei capitaliste, industriale şi financiare.

Că evreii au fost şi sunt din ce în ce mai bine încrustaţi în funcţiile cheie din industria şi finanţele mondiale din sec. XX, nu mai constituie un secret pentru nimeni.

La vremea lui, întrebându-se în ce constă fondul profan al iudaismului, Marx considera că acesta este interesul personal. **Cultul profan al evreului, după Marx, este traficul. Dumnezeul evreului este banul !**

Mişcarea de emancipare a evreimii, ce a traversat întreg sec. al XIX-lea (terminându-se la noi în 1923) s-a încheiat cu instalarea evreilor la direcţia lumii întregi.

Prin acţiunea lor, banul a devenit o putere mondială, prin intermediul căreia şi graţie spiritului lor practic au pus stăpânire pe popoarele creştine.

Mişcarea de emancipare a evreilor a fost de fapt una de iudaizare a creştinilor.

Banul, dumnezeul evreilor, a devenit dumnezeul lumii întregi, constatare ce arată limitele regretabile ale anti-iudaismului strict material, rasist şi economic.

Lumea creştină s-a iudaizat schimbând religia sa iniţială (pe care Părinţii Bisericii s-au străduit să o rupă definitiv de iudaism) contra celei evreieşti, o religie a interesului practic, a profitului şi traficului, dobânzii, câştigului fără muncă.

Ceea ce trebuie combătut este nu atât evreul cât mentalitatea evreiască, ce se întâlneşte adesea inclusiv acolo unde nu există nici o picătură de sânge evreiesc.

Ierarhia actuală a BOR, în frunte cu Patriarhul Daniel şi Sfântul lui Sinod, se comportă evreieşte. *Din această cauză, Sfântul Sinod nu poate fi considerat cu adevărat o autoritate creştină, el este un sinedriu sau sanhedrin, precum cel care L-a judecat pe Hristos.* ***Misiunea lui în fruntea Bisericii este diluarea şi îmbâcsirea creştinismului, transformarea lui într-o anexă a Sinagogei.***

Cineva prin exil, în urmă cu vreo 20 de ani, parafrazând o poezie mai puţin cunoscută a lui Eminescu ("*La Arme*"!) se exprima cam aşa: "*Iar tu, Biserică, stăpână, / Diamant din stema ăstui neam / Ajuns-ai roabă şi cadână / Pe mâini spurcate de jidan*".

Adevărata problemă care se pune este dacă nu cumva atitudinea anti-iudaică comite o enormă eroare concentrându-şi eforturile în combaterea strictă a evreilor. Bineînţeles că aceştia trebuie combătuţi şi puşi la locul lor.

Ceea ce trebuie combătut este nu evreul, ci spiritul evreiesc, ce şi-a subordonat întreaga cultură şi civilizaţie modernă. Din acest punct de vedere lucrurile sunt atât de grave încât, pentru popoarele de rasă albă, nu mai este posibilă nici un fel de salvare: ***eventuala "minune" islamică sau chino-asiatică ar fi ca şi cum am încerca să reînviem, cu ajutorul aracilor de import, stejarii din dispărutul Codru al Vlăsiei.***

Intre un instinct evreiesc şi un plan evreiesc acţiunea noastră trebuie să vizeze mai ales pe primul.

Rolul elementului evreiesc în multitudinea fenomenelor şi evenimentelor istorice mai vechi sau mai noi poate fi considerat fie din perspectiva unui plan sau a unei conspiraţii prealabile, fie din aceea involuntară, instinctivă, mai curând dispersată decât concentrată în mâinile unui sanhedrin suprem, acţionând potrivit unei tehnici prealabile, pusă perfect la punct în toate detaliile.

Ipoteza conspiraţiei nu trebuie însă exclusă, căci ea nu a apărut din senin. Cine ştie ce este şi cum funcţionează "Kahalul", nu poate trece peste aspectul conspirativ ca şi cum ar fi vorba de o ipoteză gratuită. Chiar dovedită în întregul ei, cum de altfel stau de fapt lucrurile, ipoteza conspiraţiei evreieşti nu face decât să ne încurce pe planul acţiunii practice, indiferent că este vorba de economie, politică, cultură învăţământ, televiziune, samsariat sportiv şi altele. Cine s-a fript cu ciorbă poate sufla şi în iaurt! **Dictonul cu teama de "greci" ce vin cu daruri trebuie să fie treaz în minţile celor ce vând sau cedează bucată cu bucată trupul ţării, al Bisericii, al Neamului.**

Să revenim însă la anti-iudaismul concret şi practic, bazat pe consideraţii naţionaliste şi rasiste evidente, care nu îşi propune să înţeleagă nimic ci numai să combată ceea ce crede, nu fără dreptate, că trebuie combătut.

După cum am mai spus, acest anti-iudaism consideră că există o conspiraţie evreiască ocultă, o formidabilă solidaritate între evreii dispersaţi în statele lumii, că unitatea evreilor constă în morala lor diferită şi opusă moralei celorlalte popoare şi rase. Nu fără argumente, acest anti-iudaism consideră că morala evreiască se reduce la cultul şi practica minciunii, a vicleniei, cruzimii, ipocriziei, exploatării, crimei, că în acest fel se explică abilitatea

Că ne place sau nu să o recunoaştem, anti-iudaismul se explică şi se justifică prin aversiunea publică contra elementelor evreieşti. **Cu sau fără dreptate, oamenii cred că evreii reprezintă cauza principală a ceea ce se pregăteşte cu paşi mari şi pe faţă: dispariţia tuturor popoarelor şi naţiunilor lumii, cu excepţia poporului ales!** Nici nu se putea altfel! Potrivit acestui program mai mult sau mai puţin evident, deşi nemărturisit clar şi în mod public, lumea întreagă ar urma să fie populată de mulatri.

Milioanele de oameni de rând manifestă o aversiune mută, dar nu mai puţin reală cu privire la capitalismul nomad şi fără stare civilă, la societăţile anonime ce au cumpărat totul în România. Solul pe care îl călcăm, bogăţiile ştiute şi neştiute din fundul pământului, aerul ce respirăm - totul a fost vândut! România a devenit un flatus vocis.

Generaţiile viitoare de români sunt sortite să-şi ducă existenţa culegând căpşuni în Spania, spălând vase prin speluncile Occidentului, slugi ale diverşilor comisari şi super-comisari "europeni", "ieniceri" în solda iudeo-NATO-ului!

Monetarizarea excesivă a vieţii economice, **specularea de către societăţile anonime a bunurilor materiale la care producătorii înşişi nu au acces**, este socialmente resimţită ca o agresiune a unui monstruos şi atotputernic angrenaj ce antrenează popoare întregi, distrugând vieţi şi destine fără număr.

Pentru numeroase popoare ale lumii actuale şi pe întinse spaţii geografice, lupta contra evreimii atotputernice, stăpână ilegitimă a bunurilor materiale şi a vieţii a milioane de oameni, **a devenit un simbol popular de o eficacitate de temut.** Milioane de palestinieni, arabi, irakieni, iranieni şi de alte naţii sunt gata să-şi dea viaţa pentru o cauză pe care ei o consideră sfântă!

Mentalitatea actuală a popoarelor europene nu permite o astfel de formă de rezistenţă şi de luptă,

demnă de timpurile eroice. ***Deocamdată, noi nu mai avem nimic sfânt!*** **Eminescu ştia asta** demult, ne-a prevenit: "Dumnezeul nostru, umbră, patria noastră, o frază"... Ar fi cazul să-l recitim, să facem din el începutul reînvierii noastre.

Cu sau fără Eminescu, **popoarele europene aspiră însă, nu mai puţin, la libertate deplină, justiţie, adevăr, ca şi în trecut, deşi nu mai sunt dispuse a plăti pentru acestea preţul pe care l-au plătit în trecut.**

Pe de altă parte, lecţiile şi concluziile pe care istoria le impune au greutatea lor. Ori istoria arată că popoarele nu fost totdeauna la înălţimea trecutului lor. Mai frecventă este repetiţia, ba chiar amplificarea greşelilor trecutului!

Problema popoarelor europene este că virusul evreiesc a pătruns în chiar celula lor constitutivă!

Prin acţiunea conjugată a finanţelor, industriei, automatizării, miniaturizării şi mondializării pe care le acceptă în mod infantil şi iresponsabil, popoarele europene întăresc pe zi ce trece lanţurile ce le înlănţuiesc, sporind astfel puterea căreia, pe de altă parte, ar dori să îi pună capăt.

Adevărata soluţie nu poate rezulta dintr-o politică militaro-poliţienească violentă, ci dintr-o **profundă redresare spirituală**, dintr-o puternică şi veritabilă trăire interioară ce ar putea readuce la viaţă **valorile spirituale şi metafizice ale arienilor, ale dacilor de altădată, pe care le vom adapta la exigenţele zilelor noastre.**

Orice altă soluţie înseamnă a cădea din lac în puţ.

Capitalismul, finanţa şi evreimea internaţională nu pot fi combătute prin mijloace şi tendinţe socializante şi plebeiene camuflate, ce rămân astfel chiar şi atunci când iau forma dictaturii naţionale - cazul Spaniei lui Franco, al Portugaliei salazariene, al regimului mareşalului Pinochet din Chile, a multora din ţările musulmane de astăzi.

Ipoteza de lucru furnizată de faimoasele "Protocoale ale înţelepţilor Sionului" ne arată şi în ce direcţie trebuie căutată soluţia eternei probleme evreieşti.

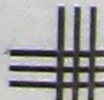
Recapitulăm: pentru realizarea dominaţiei sale mondiale, iudaismul a fost nevoit să distrugă Europa regatelor de altă dată, Europa eroică, diferenţiată în popoare şi naţiuni cu specificul lor spiritual. Pentru aceasta, iudaismului i-au fost necesare mai multe secole de acţiune conştientă şi perseverentă. *Dominaţiei lui nu i se poate pune capăt printr-o teroare de genul celei a Revoluţiei franceze sau a celei iudeo-bolşevice.*

Viaţa aparţine celor îndrăzneţi. Ea nu împovărează umerii celor ce nu sunt capabili să o poarte.

Să îndrăznim a privi lucrurile în faţă, să îndrăznim a ne pune aceste întrebări la modul cinstit, competent, documentat, cu responsabilitatea pe care o implică buna credinţă, munca de o viaţă şi cunoaşterea acumulată. **Vom vedea după aceea că "dracului evreiesc", deşi mai mare şi mult mai negru decât am putea crede la prima vedere, îi lipseşte acul de la cojoc, ceea ce constituie de fapt misiunea vieţii fiecăruia dintre noi.**

Ce-ar fi dacă fiecare dintre noi ar încerca să găsească acul potrivit pentru drăcuşorii de prin preajma lui?

Teodor Usca, Oradea

Corespondență

MITOCANUL ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ

Societatea românească a fost agresată şi alterată de mulţi factori psihosociali, fără să se ia măsuri de apărare. S-a ajuns la o voluptate incredibilă privind împroşcarea reciprocă cu noroi şi, mai grav, cu dejecţii verbale, încât nu mai poate fi vorba de buna credinţă, buna creştere sau un nivel moral şi intelectual, chiar la un nivel precar de convieţuire.

Cine poate fi răspunzător de creşterea şi proliferarea înjurăturilor în locul argumentelor, de ameninţările verbale şi fizice, care nu pot fi redate în presa scrisă şi televiziune ?

MITOCANUL - este răspunsul general, pe care îl veţi recunoaşte cu siguranţă în descrierea care urmează şi care aparţine unui personaj de mare cultură, observator de mare fineţe a vieţii sociale şi caracterelor societăţii politice şi intelectuale.

Vechimea analizei expusă în rândurile ce urmează este de peste un secol şi este uimitor de actuală zilelor noastre; aceasta înseamnă că **într-o sută de ani n-am progresat cu nimic**, ba am putea să recunoaştem că educaţia noastră s-a deteriorat îngrijorător.

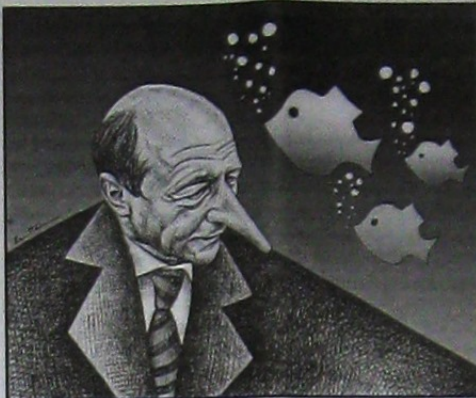
G.M. CANTACUZINO este personalitatea căreia îi aparţin reflexiile următoare, pe care le redăm întocmai:

*"Ce este un MITOCAN?" El nu reprezintă o categorie socială, dar se găseşte abundent în toată societatea românească în toate aspectele, exercită toate funcţiile, e omniscient şi **veşnic prezent în treburile politice româneşti**.*

*MITOCANUL nu e nici mahalagiul zgomotos, burtă-verde fericit de a trăi bine, nici chefliul superficial. **El e îngâmfatul zeflemist şi sceptic**, care rezolvă orice situaţie (prin şmecherie şi abilă viclenie - n.n.), orice problemă, oricât de gravă, şi cu spirit vulgar.*

MITOCANUL are o putere corozivă asupra vieţii noastre intelectuale şi mai ales de stat.

Mitocanul s-a născut supărat şi contra.** Contra oricărei iniţiative generoase, contra instituţiilor existente, contra optimismului, contra eroismului. **E

patriotard, cu toate că e antipatriotic, e amoral dar sever; cu cei corecţi e obraznic şi laş.

*Ceea ce face din MITOCAN vrăjmaşul nr. 1 al civilizaţiei româneşti, e **dorinţa lui de a ne tăia iluziile şi idealurile şi de a ne dărâma metodic speranţele**, de a zădărnici optimismul, de a inocula în inimi curate şi mândre **complexe de inferioritate, de a cultiva înjosirea** şi de a încerca să menţină **viaţa românească într-o ipostază de autoironizare, denigrare şi de lipsă de încredere.***

Incult şi vehement, nu e la curent cu istoria României pe care o neagă.

Originea cuvântului mitocan este grecească. Se dădea noilor locuitori ce se aşezau în jurul Atenei, care aveau un nivel de civilizaţie foarte scăzut, cu apucături grosolane; mojici - cum li se mai spunea în Ţara Românească.

***Mitocănimea din jurul Bucureştiului, marginalizată şi umilită, a început în mod viclean să se infiltreze printre populaţia mahalalelor şi să parvină în mod progresiv şi agresiv către centru.** Erau turbulenţi şi periculoşi, prin devenirea lor în poziţii mai avansate. Comportamentul lor a fost stigmatizat prin sintagma " mitocănie". Cu timpul ei au evoluat şi azi au parvenit, devenind un pericol social evident."*

G.M. CANTACUZINO creionează magistral portretul "mitocanului":

*"Nu citeşte, mai ales cărţile româneşti, nu ia parte la viaţa autohtonă, dar **judecă şi bate din palme la fiecare înfrângere, zicând că o prevăzuse.***

Fuge de răspunderi, dar cere onoruri.

Nu călătoreşte, dar face veşnic comparaţii cu străinătatea.

Nu îşi educă copiii, dar îi declară geniali.

Produs postbelic al unei Românii zăpăcite, el menţine în mediul românesc o stare gripală, stânjenind orice activitate mai dramatică şi lăsând să se piardă o bună parte din patrimoniul energiei acestui neam.

Din acest motiv intelectualii şi artiştii trăiesc departe de ceea ce se cheamă societatea noastră activă...

Zăpăceala lipsei lui de intelectualitate, neaderenţa lui reală cu pământul, incapacitatea lui de a concepe forme superioare în plan social, a adus spre nihilism politic.

***Nu e credincios, dar face teatral semnul crucii şi are cavou la Bellu** în stilul cel mai pompos posibil, pentru a putea înfrumuseţa cu seninătate veşnicia alături de regi şi sfinţi.*

Mult timp după dispariţia "mitocanului" ravagiile lăsate de dânsul se vor simţi.

Se desprinde de aici, foarte clar, că două categorii de indivizi sunt foarte nocive societăţii româneşti: mitocanii şi lichelele, bine ţintuite în insectarul social şi intelectual de către societatea civilă (ca formă a conştiinţei naţionale).

Se cade să le dăm atenţia cuvenită şi să ne deparazităm de ele."

Suntem convinşi că aţi recunoscut titularii acestor portrete în câmpul politicii româneşti.

Petre Mandea

***

SCRISOAREA ARHIMANDRITULUI IUSTIN PÂRVU CĂTRE ORTODOCŞII ROMÂNI

- RĂZBOIUL CIPURILOR NU S-A TERMINAT -

Iubiţi fii ortodocşi,

Cu multă durere asist, în ultima vreme, la ultimele pătimiri ale Creştinătăţii.

Acest cip care vrea să substituie chipul lui Dumnezeu din om este un război la adresa Creştinătăţii şi a persoanei umane, în general.

Războiul a început din plin şi ne-a găsit, se pare, nepregătiţi, încât deja am obosit şi suntem istoviţi de atâta confuzie şi polemică pe seama acestui subiect. Dar uităm un aspect, dragii mei: oare Mântuitorul, când S-a rugat în grădina Ghetsimani să I se îndepărteze paharul pătimirilor, şi nu a fost ascultat, a pierdut? Oare care este biruinţa noastră? Oare nu crucea ne deschide porţile Învierii? ***Am luptat deja până la sânge şi am simţit cuiele piroanelor încât să nu mai putem striga către Tatăl ceresc şi să renunţăm la luptă?*** Nu este uşor deloc, cum nici Însuşi Mântuitorului Iisus Hristos nu I-a fost. Dar ce a făcut Hristos în vremea pătimirii Sale pe cruce? A ridicat privirea către Tatăl ceresc şi a răbdat toate cu dragoste. De unde mai primea Mântuitorul putere să rabde pe cruce? Din inima iertătoare faţă de toţi cei ce L-au prigonit. Fără aceste două arme, nu putem rezista pe acest front, dragii mei: nădejdea, având ochii aţintiţi asupra Dumnezeului nostru şi dragostea faţă de toţi, şi faţă de cei ce ne prigonesc.

Inamicul a căutat prin mijloace diversioniste şi prin dezinformare să împingă la descurajare atât în forţele noastre, cât şi în viaţa politică şi cea religioasă. Bineînţeles că încrederea noastră nu vine de la nici un partid politic, ci numai de la Părintele luminilor, de unde vine toată înţelepciunea.

Reprezentanţii ţării noastre, care au căpătat voturile acestui popor prin cerşetorie şi de multe ori minciună, au trădat astăzi pe fraţii lor, dându-ne pe mâna vrăjmaşului cip, arma diavolului prin care se urmăreşte o înrobire atât a trupului cât şi a sufletului unei puteri străine, potrivnică Dumnezeului nostru.

Atât de mult ne iubesc conducătorii noştri, încât nu au binevoit să informeze câtuşi de puţin acest popor cu privire la introducerea cipurilor în actele noastre de identitate.

Fraţi români, este totuşi identitatea noastră! Cui ne-o vindem?

Ce încredere să mai avem în conducătorii noştri când ei, în timp ce noi luptam cu râvnă împotriva paşapoartelor cu cip, au votat „tacit" buletinele cu cip?

Să vedem ce argumente ne vor mai oferi acum! ***Dacă paşaportul era un drept şi nu o obligaţie, oare buletinul tot un drept va fi?*** Vedeţi cât de mult ţin conducătorii noştri la părerea unui popor? Ce drepturi ne apără ei?

Şi ce drepturi mai avem, de fapt?

Dacă e corect şi cinstit ceea ce se face, de ce nu se mediatizează, de ce nu se face cunoscut acestui popor?

Aceste probleme capitale, de o importanţă covârşitoare, se dezbat, însă, la întuneric. Oare ce au de ascuns? Oare ce dictatură ni se mai pregăteşte de data aceasta?

Port în trupul şi în sufletul meu urmele unei dictaturi comuniste, care s-a arătat ca o fiară spurcată ce nu suferea nici cuvântul Dumnezeu să îl audă. Dacă eram închişi pentru nesupunere faţă de partid, ce aveau cu credinţa noastră? Căci, să ştiţi: în închisori nimic nu-i deranja mai mult decât Dumnezeul nostru şi principalul motiv de tortură de fapt acesta era: *„Mai crezi, măi, banditule, în Dumnezeu?"*.

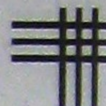
Dar dacă lupta împotriva Dumnezeului nostru şi a libertăţii noastre era pe faţă, acum vin cu vicleşug, cu crucea şi icoana în mână şi cu diavolul în suflet, pentru că ei sunt vânduţi puterilor străine, banilor şi puterii de stăpânire.

(continuare în pag. 14)

Iustin Pârvu

Mănăstirea Petru Vodă, Neamţ

1 aprilie 2009, la prăznuirea Sf. Cuv. Maria Egipteanca

HOLOCAUSTUL ... INVERS

Citesc, ici şi colo, în presa scrisă, pe site-uri de internet, că din punct de vedere moral şi al faptelor opinia publică din ţara noastră ar trebui să accepte ideea după care şi noi am fi participat la persecutarea populaţiei evreieşti nevinovate.

Ni se dau ca exemple Germania, Italia, regimul de la Vichy în contemporaneitate, ni se oferă imagini în care Papa şi regele Spaniei îşi cer scuze pentru excesele Inchiziţiei şi incendierea, în Evul Mediu, a marii sinagogi „Del Transito"; în fine, este incriminată şi Elveţia care, deşi nu a patronat asasinarea nici unui evreu, a ascuns în seifuri valori tâlhărite de la victimele holocaustului.

Bineînţeles, în faţa probelor evidente, guvernele acestor ţări au fost nevoite (citeşte forţate politic şi economic) să-şi pună cenuşă în cap şi SĂ PLĂTEASCĂ. Căci, în fond, deplângând holocaustul din unele ţări europene, trebuie să reţinem că nu compasiunea îi face pe „nepoţii" (în sens de generaţie) victimelor să pretindă parale, ci propriul, meschinul interes al profitorului fără scrupule.

Aceste concluzii se desprind cu claritate nu numai din scrierile unor autori neevrei (Roger Garaudy, de pildă), dar chiar din cărţile, impecabil documentate, ale unor istorici evrei de bună credinţă. Mă refer, între altele, la "*Industria holocaustului*" – "*The Holocaust Industry*" de N. G. Finkelstein, publ. Verso Books, USA, la "*Victimele holocaustului acuză*" ("*The Holocaust Victims Acuse*") de rabinul Moshe Schonfeld, apărută în 1977 la Ed. Natura Kartei – Brooklyn, la "*Al şaptelea milion*" de Tom Seger (1993) şi "*Evrei de vânzare*" de Yehuda Bauer (1996), ambele tipărite de Ed. Liana Levy din Paris ş.a.

Printre alţii, am demonstrat faptul că aşa-zisul masacru legionar de la Abatorul Bucureşti este o născocire a maleficului Ilya Ehrenburg, care-i îndemna în '44 pe ostaşii sovietici pătrunşi în Germania „să spânzure pe orice etnic german, bărbat, femeie sau vârstnic, găsit prin case sau pe stradă, cu maţele propriilor copii". **Apărut în România şi SUA, articolul meu reproducea numele şi iscăliturile a vreo 35 de lucrători ai Abatorului din acel an 1941, inclusiv ale unor măcelari „casher" evrei, care declarau că o asemenea faptă abominabilă nu a avut loc în România.** Conform spuselor doctorului veterinar Aurel Lupu, pe atunci director adjunct al Abatorului, specializat în anii '30 în mari centre europene de profil, **pozele reproduse de I. Ehrenburg erau de la RIGA!**

N-am să uit supărarea prof. Nicolae Cajal, pe atunci (1991) lider al Comunităţii Evreieşti din ţara noastră, pentru ecoul internaţional pe care l-a avut articolul scris de „vipera pe care o crescuse la sân" (fusesem colaborator apropiat, scrisesem împreună vreo 5 cărţi). **A submina credibilitatea conceptului „Holocaustul din România" era, în ciuda vechii noastre prietenii, un păcat de neiertat.**

În faţa „argumentelor tari", tactica celor de la Comunitate a fost TĂCERE. **Cât timp? Până când cele scrise în articol se vor şterge din mintea celor care l-au citit. Până când o parte din ei vor muri, vor pleca peste hotare, până când o generaţie de tineri nou intrată în arena vieţii nu va mai afla nimic din cele întâmplate, ori pur şi simplu nu va fi interesată să afle.** Fiindcă la noi nu se mai cultivă patriotismul, nici valorile morale, ci tembela încăierare pentru acapararea de averi.

Incultura junilor români de azi este o realitate tragică. O şcoală în care istoria ţării, literatura ei, sunt reduse din zi în zi, este aptă să fie uşor acaparată de propaganda despre „marea noastră vinovăţie în calitate de autori ai unor persecuţii adresate populaţiei evreieşti". **Se cere insistent introducerea în liceu a unei materii dedicate holocaustului, aberaţie fără pereche.**

Funcţionează şi o perversă cenzură. Cine are altceva de spus decât ceea ce este „politically corect", nu are acces în presă. Aşa se explică şi prezenţa mea, care nu sunt legionar, în ***paginile acestei publicaţii, unica tribună din ţară unde mai ai voie să spui lucrurilor pe nume, fără să fii cenzurat „în numele democraţiei".***

Şi pentru că prea multă vorbă strică, voi trece la explicitarea a ceea ce eu numesc **„HOLOCAUST INVERS"**.

Aminteam, în articolul ZIDUL STUDENŢESC, că între 1940 şi 1944 o mare parte din studenţii medicinişti evrei eliminaţi din universităţile de stat la cererea germanilor şi a unor extremişti naţionali, au putut să urmeze cursurile „Facultăţilor de medicină pentru evrei" de la Bucureşti şi Iaşi (la Bucureşti, spitalul Caritas era baza lor clinică). Guvernul instaurat după 23 aug. 1944 a dispus, cum era şi firesc, reintegrarea acelor studenţi în învăţământul medical oficial, de stat.

La Bucureşti, după alungarea abuzivă a savantului veritabil care a fost prof. Vintilă Ciocâlteu (1890-1947), specializat în USA, doar pe motiv că fusese decan în perioada antonesciană, a fost numit în acel post profesorul de anatomie Grigore T. Popa (1892-1948). Venit de la Iaşi, după moartea în1941 a lui Fr. I. Rainer, Gr. T. Popa era un cercetător ştiinţific de reputaţie mondială. Lucrase în SUA, fusese „felow" la Cambridge, făcuse o descoperire demnă de un Nobel: celulele nervoase secretă hormoni. Întreaga ştiinţă care azi se numeşte neurocrinie se bazează pe această descoperire românească. *Gr. T. Popa era un democrat* în spirit anglo-american, dublat de un subtil gânditor creştin. Prieten cu Mihail Sadoveanu şi cu Garabet Ibraileanu, împreună cu care a scos la Iaşi revista de cultură „Însemnări ieşene", *Gr. T. Popa, om de caracter şi de mare curaj, a publicat câteva articole în care dovedea că aserţiunile rasiste ale naziştilor nu au nici o bază ştiinţifică. În 1944 era al doilea semnatar, după fiziologul D. Danielopolu, pe memoriile de protest adresate de universitarii români lui Antonescu, în care se cerea ieşirea imediată a României din alianţa cu Axa şi încetarea acţiunilor militare pe frontul de Est.*

Acest fiu de ţăran sărac din preajma Vasluiului, ţinut în liceu de inimosul său învăţător care i-a intuit valoarea, **s-a pomenit în 1945, ca proaspăt decan,** *cu o situaţie aiuritoare: sute de tineri, în majoritate covârşitoare evrei, cereau cu vehemenţă, fie înscrierea direct în ultimul an, fie chiar diplome de doctori: atunci, imediat, fără zăbavă.* **Pe ce bază?** s-a întrebat decanul.

Unii, aşa cum a fost şi viitorul profesor Cajal, au putut prezenta foile matricole cu examenele promovate la Şcoala de Medicină pentru evrei - repet, unde s-a făcut „carte serioasă" şi unde au predat profesorii evrei care fuseseră ei înşişi eliminaţi în 1940-1941 din învăţământul oficial de stat. ***Dar câţi erau aceştia faţă de avalanşa de cereri care nu erau însoţite de nici un act justificativ?***

Cum se puteau depista impostorii, mai ales că argumentul era invariabil: *sunt din Galiţia, nu vorbesc limba română, am făcut studii la Lvov, Kiev etc., am fost persecutat rasial, arestat, actele mi-au fost arse ş.a.m.d.*

Gr. T. Popa a propus nişte examene-test, dar ideea a fost respinsă cu indignare, ca fiind „rasistă şi fascistă" (cum s-a exprimat Simion Oieriu, un submediocru farmacist evreu, ilegalist din nordul Bucovinei, ajuns peste noapte profesor de biochimie la Facultate, director adjunct la Institutul Cantacuzino şi ulterior membru al Academiei Române, membru şi în „Comisia de Armistiţiu" care cerea tot timpul dublarea despăgubirilor pe care România urma să le plătească URSS-ului).

Un timp, mascarada a mers: s-au eliberat peste 100 de diplome de medic unor „persecutaţi rasial", fără ca vreunul să prezinte vreun document din care să reiasă că măcar a fost înscris la vreo facultate de medicină.

Nostimada e că printre ei s-a aflat şi un medic autentic care absolvise şi practicase, dar... ca medic militar neamţ, încorporat în Wermacht, rănit la Monte-Casino. Acesta evadase din prizonieratul siberian, ajunsese în munţii Făgăraş şi, după ce nişte ciobani saşi l-au învăţat „ein venig" româneşte, junele teuton s-a prezentat, a cerut să fie examinat dar a fost refuzat şi ca „pedeapsă" i s-a înmânat o diplomă românească, pe bază că a fost persecutat rasial şi religios (el fiind luteran sadea).

Gr. T. Popa a pus piciorul în prag: nici o diplomă fără documente şi verificări serioase.

Pseudoholocaustiştii noştri au înţeles că treaba nu mai merge şi, profitând de o curajoasă conferinţă pe care savantul a ţinut-o la Ateneul Român, în care arăta superioritatea preceptelor creştine faţă de cele marxisto-leninisto-staliniste, **l-au dat afară din decanat.** Locul a fost imediat ocupat de acad. Nicolae Gh. Lupu, clinician de valoare, dar impostor politic. Ne amintim că fratele său, tot medic, tot Nicolae, a fost unul dintre cei care au distrus unitatea PNŢ.

În 1947, Gr. T. Popa a fost eliminat şi din Academia Română, în lotul de indezirabili din care mai făceau parte Lucian Blaga, Dimitrie Gusti, C. Rădulescu-Motru, Th. Capidan şi alţi corifei ai culturii române.

Autorităţile comuniste au hotărât să-l aresteze, urmând să-l extermine într-una din închisorile politice ale vremii.

Şi iată-i pe oamenii lui Pantiuşa (alias ....) deschizând un capitol nou: HOLOCAUSTUL INVERS.

Dacă ceea ce clamează azi unii membri ai Comunităţii Evreieşti nu a existat de fapt în România, **a existat în schimb persecuţia valorilor româneşti de către evreii înregimentaţi în organele represive ale P.C.R.**

Securiştii s-au dus iniţial la decanat. Acolo i-au cerut prof. N. Gh. Lupu să fie de faţă la arestarea lui Gr. T. Popa. Acesta a acceptat senin şi iată-i intrând pe coridorul larg ce ducea spre catedra de anatomie.

Numai că ... uriaşă surpriză. Vestea că marele om de ştiinţă atât de iubit de studenţi e în pericol, s-a răspândit ca fulgerul. **Sute de trupuri de tineri, băieţi şi fete, strânşi braţ la braţ, au făcut un zid viu, imposibil de străpuns. Un cor de voci indignate şi hotărâte scandau ca un tunet prelung vechiul adagiu: „*Pe-aici nu se trece. Nu se tre-ce!*"** Inutil se agita, transpirat şi jalnic, decanul N. Gh. Lupu: „*La o parte. Lăsaţi organele statului să-şi facă datoria!*". **Nici un student nu s-a desprins din acea admirabilă încleştare.**

. După o oră de parlamentări inutile în care studenţii scandau: „Nu te recunoaştem... Nu eşti decanul nostru" sau „Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ... BA"... **securiştii şi decanul s-au retras.**

Grigore T. Popa a fost salvat de studenţi.

Din păcate, nu s-a înregistrat nici un protest din partea colegilor profesori evrei care onoraseră Şcoala de Medicină de la Caritas, recte acad. Arthur Kreindler, prof. Zalman Iagnov, Alfred Teitel, Marcu Cajal ş.a.

Nici măcar acad. Şt. S. Nicolau, ajuns după 1948 mare om politic comunist, n-a ridicat un deget în apărarea lui Gr. T. Popa. Îi era moralmente îndatorat, deoarece Gr. T. Popa mijlocise „botezul" soţiei lui Nicolau, evreică, pentru ca nimeni să nu poată să bareze ascensiunea soţului.

Hăituit, trebuind să se ascundă, savantul a trecut, timpuriu, în lumea umbrelor.

Timpul a trecut, amintirea acestei admirabile solidarităţi studenţeşti n-a rămas decât în mintea câtorva medici bătrâni, prea bătrâni astăzi şi care-l aşteaptă, resemnaţi, pe luntraşul Caron.

Fiindcă în lumea tinerilor şi chiar a celor de vârstă mijlocie, circulă în prezent stereotipul: *Ce mă interesează pe mine, cel ameninţat de şomaj şi lipsuri, „cestiile astea prăfuite, pe care nu le pot uita bunicii"!*

Radu Iftimovici
prof. univ. doctor, laureat UNESCO

ZIG ZAG PRIN BASARABIA: CHIŞINĂU - BĂLŢI – OTACI – SOROCA – CAHUL

(continuare din pag. 4)

În centrul localităţii, una lângă alta, se află trei statui: una a lui Lenin, alta înfăţişând un soldat cu un copil în braţe şi alta înfăţişând pe Petru Movilă. Nu am putut şti ce scrie pe soclul ei întrucât textul era în limba rusă.

În imediata apropiere se află **vama**. Un pod traversează Nistrul făcând legătura cu Moghilevul, oraş mare, pe **malul ucrainean**. Un alt pod, aflat la marginea oraşului, este destinat transportului feroviar. Podul unde se află vama este foarte circulat, un du-te - vino în ambele sensuri. Micul trafic dintre Moldova şi Ucraina se desfăşoară din plin, marfa se cară şi cu biciclete şi chiar cu roabe, un „întreprinzător" avea în ea trei saci de cartofi! Se „importă" şi se „exportă" ce vrei şi ce nu vrei.

Dar era cât pe-aici să nu mă pot plimba pe malul Nistrului! Fără un plan de sistematizare a oraşului, a construit fiecare cum a vrut. Malurile râului au fost parcelate şi oamenii şi-au construit case de locuit sau de vacanţă înconjurate de grădini, iar „brâul" acestor proprietăţi private obturează accesul pe malul Nistrului. Dar am avut norocul sa găsesc un fost restaurant care nu mai funcţiona, şi prin terasa lui am ajuns pe malul apei.

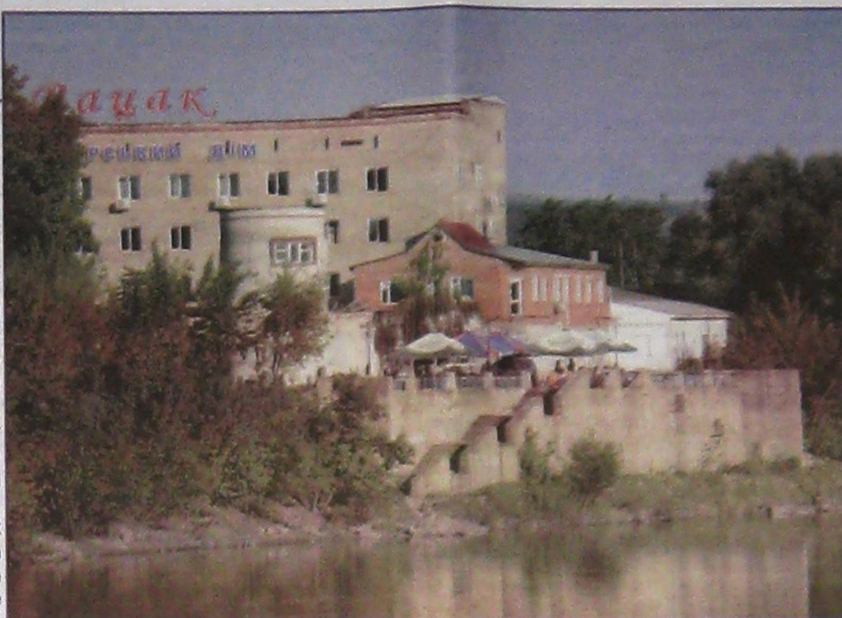
Panorama Nistrului, ca pretutindeni, este spectaculoasă şi lasă amintiri de neuitat.

Oraşul Moghilev este într-adevăr un oraş cu blocuri înalte şi biserici cu turle aurite, cu ştrand amenajat şi locuri de recreere.

Motelul din Otaci, unde am înnoptat, este o construcţie relativ nouă, mic şi curat, preţul unei nopţi de cazare fiind neverosimil de mic, cam 10-15 lei în bani româneşti.

În Otaci, ca şi la Bălţi şi Drochia, se vorbeşte numai limba rusă. Iar am avut dificultăţi de comunicare cu personalul de la restaurant.

Şi fiindcă am amintit de comunicare, trebuie să spun că la televizorul din cameră, conectat la cablu, nu am putut prinde nici o emisiune în limba română. Din cele peste 30 de posturi, marea majoritate erau în limba rusă si ucraineană, canale precum: „Pervâi canal", „Rossie", „NTV-MIR", „MIR", „1+1", „N4", „TVC 21", „Detskimir" sau „STS", şi numai câteva erau din Republica Moldova, printre care postul TV „Moldova". Este adevărat că în program erau trecute şi TVR 1 şi TVR Internaţional, dar acestea nu se puteau recepţiona la Otaci - sau poate nu prezentau interes pentru populaţie, în majoritate de etnie ucraineană şi rusă.

Malul ucrainean al Nistrului

CETATEA SOROCA

SOROCA

Dimineaţa ne-am îndreptat spre Soroca.

Ne făcusem planul ca în drum să ne abatem la două sau trei biserici vechi, rupestre, aflate în păduri, în peşterile din calcar ale unui mare deal abrupt de pe malul Nistrului. Nimeni însa, din cei cu care am încercat să stăm de vorbă, nu au putut să ne îndrume la acestea, fie că nu ne-au înţeles, fie că, destul de probabil, nu au dorit să o facă.

Pe bună dreptate se spune că Soroca este **un oraş construit în cele mai frumoase locuri din Basarabia.** Despre farmecul ei au scris Constantin Stere, Sadoveanu, şi mai ales, poetul despre care nu se mai vorbeşte, D. Iov, autorul volumului de versuri „Covor basarabean" (mai toate poeziile lui se referă la Soroca).

Intrarea in oraş se face în mod spectaculos, şoseaua naţională coboară în serpentine scurte, de pe coama dealului în centru. O parte din această arteră se mai păstrează intactă, restul, cea mai mare parte, fiind flancată de blocuri cenuşii cu puţine etaje. **Până în anul 1940 artera principală se numea "*General Stan Poetaş*"**, mort glorios în postul său pe malul Nistrului în dimineaţa zilei de 6 ianuarie **1919, ucis de o bandă de bolşevici.** Moldovenii patrioţi l-au imortalizat prin numirea unor străzi din toate oraşele basarabene cu numele său, ridicându-i o statuie în Soroca şi o cruce pe malul unde a fost omorât.

Iată amănuntele asasinării acestui erou care comanda o brigadă ce îşi avea sectorul între Hotin şi Soroca: atacul trupelor bolşevice din ziua respectivă s-a soldat cu omorârea mai multor ofiţeri şi soldaţi români; spre locul incidentului a plecat gen. Stan Poetaş, cu o trăsură, însoţit de un soldat calare; vizitiul şi soldatul au fost ucişi de un grup de bolşevici aflaţi la adăpostul unui zid de piatră, iar generalul s-a luptat vitejeşte cu atacatorii timp de o jumătate de oră, dar, terminându-i-se cartuşele, a căzut străpuns de nenumărate gloanţe duşmane. Satul unde a murit eroul i-a purtat numele glorios.

Ce a mai rămas din centrul vechi te duce cu gândul la perioada interbelică: o mică frizerie se numeşte „La Tatiana" şi nu are decât un fotoliu şi o oglindă în faţă, un alt magazin, de numai 10-15 mp, numit „La barza albă", o cizmărie care are specificat pe firmă: „cizmarul e autorizat", „Întreprinderea individuală Bucurel", „Magazinul de firmă Viorica"

(continuare în numărul viitor)

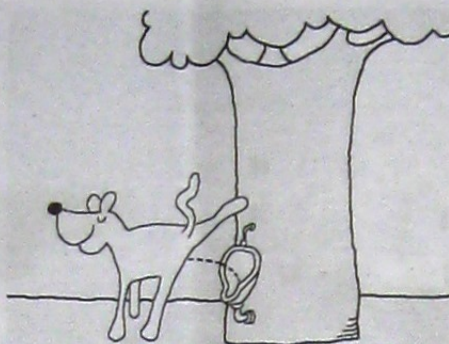
Diverse

"HAM-HAM"-UL CRONICARULUI SPORTIV DIN BAT YAM

Prin profilul revistei noastre nu avem rubrici de cronică cinematografică, de arte plastice, teatrală sau sport. Iată însă că sunt nevoit să mă abat de la această regulă întrucât am citit în **revista "*MINIMUM*" din ISRAEL, nr. 207, o cronică sportivă care se referea la un faimos meci de fotbal între echipele bucureştene "*Carmen*" şi "*Ciocanul*", eveniment întâmplat în toamna anului 1946 şi consemnat de Leon Andrei din Bat Yam.** Un meci care a făcut multă vâlvă la timpul respectiv printr-o fază hilară, unică în fotbalul românesc la care, copil fiind (aveam 10-11 ani), am fost martor ocular. Meciul cu pricina, un adevărat derby, s-a jucat pe stadionul "*Venus*", aflat în imediata apropiere a actualei Opere Române, în faţa unor tribune arhipline – cca. 15.000 de spectatori. În echipa "galbenilor", "*Carmen*", figurau nume celebre: Valentin Stănescu, Marian, Farkaş, Simatoc, Siclovan şi alţii, iar în echipa "alb-albaştrilor", "*Ciocanul*", alte stele: Negrescu, "bec" în echipa naţională, Hoefling, un excelent înaintaş, dribleur pe metru pătrat, Horvath, având un superantrenor pe nume Bela Gutman, care, după 1948, a antrenat echipe mari din Franţa, Olanda, Belgia.

Meciul s-a încheiat cu categoricul scor de 6 - 0 pentru echipa "*Carmen*", care s-a dovedit superioară celei din Dudeşti la toate capitolele, scorul final nelăsând loc la speculaţii. Să fac o precizare: în **echipa "*Ciocanul*", alcătuită din mulţi jucători de origine evreiască** ca Gorenstein şi Şmilovici, bunăoară, figurau şi jucători creştini ca portarul Lăzăreanu, Gh. Teodorescu zis "Malacul" sau extrema stângă Naciu.

La scorul de 6 - 0 s-a întâmplat ceva ce nu se poate uita: înaintaşul Marian, posesorul unui "şut" formidabil, a driblat totul, inclusiv pe portarul Lăzăreanu şi, ajuns în faţa porţii goale, a pus mingea pe tuşă şi apoi s-a aşezat cu fundul pe ea, în hohotele de râs ale tribunelor. O scenă inedită, nemaiîntâlnită nici până astăzi pe vreun teren de fotbal.

La acest meci a fost prezent şi octogenarul de azi, Leon Andrei din Bat Yam, care prezintă eronat şi în acelaşi timp pătimaş filmul meciului. Dar să spicuiesc rândurile care nu corespund adevărului: "*La pauză, Ciocanul conducea cu 1 - 0* (n. n.: complet fals, echipa nu a marcat nici un gol), *ca în repriza secundă să primească şase goluri*". Copil fiind, în pauză el s-a strecurat în vestiarele echipei "Carmen" (n. n.: !), unde "*patronul echipei, Ionel Mociorniţa, un antisemit notoriu, şi-a apostrofat violent jucătorii: Cum, bă, voi vă lăsaţi să fiţi bătuţi de jidani? Tare pe ei, rupeţi-le oasele! De altfel, fabrica lui era plină de legionari*" (n. n.: în 1946, când înfundau puşcăriile, începând cu cei înscrişi în Frăţiile de Cruce!!) "*şi vis a vis, pe str. Mămulari, se găsea cuibul lor*" (n. n.: ??!), "*legionari care nu au fost străini de măcelurile din timpul pogromului din ianuarie 1941*" (n. n.: ??). "*După ce i-a muştruluit bine, promiţându-le mulţi bani pentru fiecare gol marcat, a dat dispoziţie să i se aducă lui Marian stimulentul preferat, un ţoi de ţuică, ca avans*"... (!!)

"*Prin intrările dure, jucătorii echipei Ciocanul au intrat în derută, nu mai puteau să stăpânească balonul, astfel că la 6 - 1* (de fapt 6 – 0, aşa cum am relatat) *Marian şi-a putut permite să conducă mingea în centrul terenului* (n. n.: ???), *să se aşeze pe ea şi, în delirul tribunei să pună mâna streşină la ochi* (n. n.: ??) *în direcţia echipei Ciocanul, cu alte cuvinte, mai este cineva dincolo de linia de centru*" (n. n.: !?). *O zeflemea tratată de iudeofili ca un " mişto" naţional faţă de minoritarii evrei ... O parte din spectatori atât au aşteptat. S-au dedat la o serie de apostrofări şi insulte: bateţi-i pe jidani, jidanii în Palestina! Eu şi prietenii mei ne-am strecurat spre ieşire pentru a nu fi molestaţi* (!? cum ar fi fost identificat??!). *Am hotărât atunci că voi pleca în Palestina* (!?), *eram membru în Hanaor Hotiani, şef de grupă. Din păcate, nu am plecat atunci* (!?!), *ci mai târziu, dar am ajuns în Israel.*"

Citind rândurile lui Leon Andrei, zâmbesc şi îmi amintesc de gestul persiflant a lui Marian, un gest de evidentă superioritate sportivă şi **nicidecum antisemit!** Se ştia că echipa care pierde pe teren cu 12 - 0, pierdea şi echipamentul sportiv. În acelaşi an, 1946, cea mai titrată echipă a ţării, *I.T.A.* din Arad, zdrobea echipa *F.C. Prahova* din Ploieşti cu 13 - 0. Golgheterul din acel an a fost Bonihad,y cu 49 de goluri marcate, record care rezistă şi astăzi.

Dar să revin la Leon Andrei. Până a emigrat în Israel, în 1948, a fost martor când **"*Ciocanul*"**, fosta lui echipă de suflet, **s-a transformat în actualul club *Dinamo*, echipa Ministerului Afacerilor Interne, echipa Securităţii,** condusă de generali până la 1990.

Şi, ca suporter, putea să relateze iar o fază celebră: pe o ploaie torenţială, echipa *Dinamo* a făcut 3-3 cu *C.C.A.* (actuala *Steaua*), iar un jucător al acesteia, Moisescu, a marcat un gol antologic - a plonjat la firul ierbii 3 sau 4 metri, înscriind cu capul un gol senzaţional. Dar cum acest gol nu avea nimic comun cu legionarii, care erau complet anihilaţi, nu putea fi relatat în **revista " *Minimum*", care "caută" sarea şi piperul în tot ce este antiromânesc, fabricat în grabă, la comandă, fără nici un suport palpabil. Dar care, non stop, acuză poporul român de "antisemitism"...**

G. Emilian

***

SCRISOAREA ARHIMANDRITULUI IUSTIN PÂRVU (continuare din pag. 11)

După ce că ne-au vândut ţara, acum să ne vândă şi identitatea noastră?

Şi de ce să ne-o dăm de bună voie?

Ce drepturi îşi arogă ei?

Oare ce suflet au avut parlamentarii care au vândut identitatea acestui neam, pentru care şi-au vărsat sângele strămoşii noştri? Nu se ruşinează în faţa mormintelor sfinte, ale lui Ştefan cel Mare, Matei Basarab, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu şi toţi vajnicii noştri voievozi şi conducători?

Prin urmare, dintre posibilele alternative legale, îndemn poporul: ***SĂ CEREM REFERENDUM!*** Este pământul ţării noastre, al strămoşilor noştri, care au luptat cu jertfă şi dăruire de sine ca să ne predea nouă acest testament al unei ţări creştine, libere. Avem dreptul să decidem asupra sorţii acestui pământ în care ne-am născut şi asupra acestui suflet, pe care ni l-a dat Dumnezeu, şi nu omul.

Aici, la mănăstirea noastră, s-au adunat în jur de patru sute de mii de semnături împotriva actelor biometrice.

Oamenii vin disperaţi şi îmi cer sfatul.

Să cerem de data aceasta referendum! Aşadar, vom face tabele cu noi semnături, în care să cerem să ne împotrivim actelor electronice prin referendum! Să semnăm cu convingere sinceră, încercând să mai salvăm ceva din căderea în care ne aflăm. Anul acesta sunt alegeri şi campania electorală deja a început. Toate pregătirile pentru alegeri, toată maşinaţia aceasta în care se folosesc sume enorme de pe spinarea unui popor sărăcit şi minţit, nu este decât un alt scenariu pregătit după ani de cârdăşie murdară cu interese străine poporului nostru.

Cu toate că ne aflăm într-o situaţie anevoioasă, **nimeni nu explică** poporului – nici presa, nici televiziunea, **nici predicile din faţa sfântului altar – adevărul care stă în spatele acestor lucruri.** Toţi au ajuns la o tăcere asemenea unei trădări evidente, încât nu în zadar spune Psalmistul: "*Toţi s-au abătut, împreună netrebnici s-au făcut, nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul.*" (Psalmi 13:3) Împingerea acestui popor spre păgânism, spre necredinţă, şi în acelaşi timp spre pierderea identităţii lui şi înstrăinare de obiceiurile şi tradiţiile lui, cât şi înrobirea faţă de nişte concepţii străine care nu ne-au aparţinut niciodată nouă, românilor, şi nici ortodocşilor, va aduce numaidecât judecata aspră a lui Dumnezeu asupra noastră. Şi cu cât vom fi noi mai laşi, cu atât şi mustrarea va fi mai aspră. Aşadar, fiecare creştin botezat în numele lui Iisus Hristos este dator să îşi apere credinţa cu preţul vieţii, fără să aştepte dispoziţii oficiale. **Ci, temându-ne mai cu seamă de judecata lui Dumnezeu decât de a oamenilor, să facă fiecare după puterea sa tot ce îi stă în putinţă, să lupte împotriva instaurării acestui nou sistem de dictatură!**

Mănăstirea Petru Vodă din Neamţ

Am spus-o şi o repet: **atunci când nu va mai fi cine să apere credinţa predată de însuşi Sf. Apostol Andrei, acea credinţă e moartă, după cum moartă va fi şi soarta acelui popor.** Noi am încercat, aşa nevrednici cum suntem, să păstrăm neştirbită predania Sf. Apostol Andrei, care a sfinţit cu picioarele sale pământul acestei ţări, propovăduind Evanghelia păcii. Noi altă predanie nu vom primi decât aceasta. *Şi înger din cer de ar veni să ne spună că Sf. Andrei s-a înşelat când ne-a învăţat creştinismul, noi nu îl vom primi,* ci ca un lepădat şi spurcat îl vom socoti.

Nu osândim pe nimeni care trăieşte paşnic în credinţa lui, chiar dacă este potrivnică Evangheliei lui Hristos, ci numai pe aceia care încearcă cu neruşinare să ne schimbe nouă credinţa pecetluită cu Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dacă alţii s-au spălat pe mâini de sfânt Sângele Lui, noi binevoim mai degrabă să ne spălăm în Sângele Lui şi să ne îmbrăcăm în cămaşa Lui, în care ne-am şi botezat.

Fraţi români, nu sfâşiaţi cămaşa lui Hristos! Nu vă spălaţi de Sângele cu care El ne-a pecetluit şi ne-a făcut moştenitori ai Împărăţiei Lui! Ci mai degrabă să ne rugăm ca prin rănile Lui să se tămăduiască rănile noastre; prin sângele Lui să se curăţească sângele nostru; ca prin capul Lui cel aplecat pe Cruce, să se înalţe capetele noastre pălmuite de cei potrivnici; ca prin sfintele Sale mâini pironite de cei fărădelege să ne tragă şi pe noi din prăpastia pierzării, precum Însuşi a făgăduit. Aşadar nu prin forţele noastre stinse vom nădăjdui, ci în puterea Dumnezeului nostru, a Căruia este cinstea şi slava, în veci. Amin!

Istoria cenzurată

PRODUCEREA UNEI CRIZE ECONOMICE (I)

Cea mai cumplită lovitură dată de iudaismul internațional Statelor Unite a fost provocarea teribilei CRIZE ECONOMICE DIN 1929, care a paralizat pentru mai bine de trei ani economia nord-americană și, o dată cu ea, economia occidentală, aruncând în ghearele foamei zeci de milioane de oameni din America și Europa. Această *criză de supraproducție*, **cum în mod greșit a fost numită catastrofa economică din 1929, a fost capodopera criminală a Bursei din New York, controlată de evrei prin marile grupuri bancare pe care le dețin în America** - și prin cele douăsprezece bănci ale Rezervei Federale. În ultimă analiză, criza economică a fost **opera lui Baruch, a lui Warburg, Schiff, Goldman și a celorlalți magnați evrei ai finanțelor americane**, care au pregătit-o cu sânge rece.

În luna mai 1929, un comitet special, constituit de președintele Herbert Hoover pentru a analiza situația economică a țării, a publicat un raport asupra „recentelor schimbări economice" („Recent Economic Changes in The United States", Mc. Graw-Hill Book Company Inc., New York. 1929). **După o amănunțită investigație, numitul comitet încheia raportul cu cuvintele: *„Situația noastră economică este privilegiată, a cunoscut un avânt important"*.**

Cinci luni mai târziu, în octombrie același an, s-a produs brusc cea mai mare criză economică din istoria Statelor Unite.

„Experții economici" americani, agenți ai iudaismului, au încercat și în mare parte au reușit să înșele întreaga lume, numind depresiunea „criză de supraproducție", produsă, cum lăsau să se înțeleagă, de o proastă administrare economică a țării, dar **oricine se pricepe cât de cât la economie și nu se lasă influențat de teoriile mincinoase fabricate de „economiștii" evrei își poate da seama că o criză economică de asemenea proporții nu s-ar fi putut produce ca rezultat al funcționării normale a economiei capitaliste libere, dar că putea fi declanșată de bănci, care sunt de fapt sufletul economiei moderne.**

Pentru a ușura înțelegerea afirmației noastre de către cititorii care nu cunosc multe lucruri despre legile economice, voi explica sintetic care este variația normală a producției și vânzării bunurilor de consum.

Economia liberă se conduce după anumite legi specifice: a cererii și ofertei, a concurenței și a volumului de bani în circulație.

Când, din cauza unei supraproducții industriale și agricole, piața începe să se satureze, când oferta de bunuri de consum depășește, pe piață, cererea, datorită dorinței întreprinzătorilor și a negustorilor de a-și vinde marfa și, în același timp" datorită concurenței, prețurile bunurilor de consum aflate în vânzare încep să scadă. Este un proces automat, fiindcă nici un producător sau negustor nu va fi nebun să lase marfa să se strice în magazin în loc să o vândă la un preț mai mic.

Datorită acestor scăderi de prețuri, asemănătoare, pe ansamblul economiei unui stat capitalist, reducerilor de prețuri oferite, din când în când, de magazine pentru a spori vânzările, se produce o creștere generală a volumului cumpărăturilor făcute de masa consumatoare a țării. Populația cumpără mai mult, pentru simplul motiv că mărfurile sunt mai ieftine.

Dar această creștere a cererii de marfă duce repede la scăderea cantității de bunuri existente pe piață. Fiindcă producția industrială și agricolă se desfășoară în mai mare sau mai mică măsură în legătură cu puterea de cumpărare a bunurilor de pe piață, trebuie să treacă ceva timp până să se ajungă din nou la o saturație cu bunuri. In acest timp se resimte o lipsă de mărfuri, cererea începe să crească și să fie mai mare decât oferta, iar prețurile cresc la rândul lor. Crescând prețurile, publicul consumator începe să cumpere mai puțin și atunci se ajunge din nou la o saturare a pieței, fiindcă producția de bunuri de consum va crește, în timp ce prețurile vor scădea. Se ajunge din nou la situația din care am plecat, la momentul de supraproducție, iar negustorii încep să scadă prețurile, obligați de legile naturale ale economiei libere, pentru a-și mări volumul vânzărilor, fiindcă, așa cum am mai spus, nimeni nu este nebun să-și piardă marfa în loc să o vândă mai ieftin.

Acest proces se repetă permanent în țările moderne occidentale și diversele variații ale vieții economice, de la o depresiune normală (adică o scădere a prețurilor) la alta formează un ciclu economic. *(continuare în numărul viitor)*

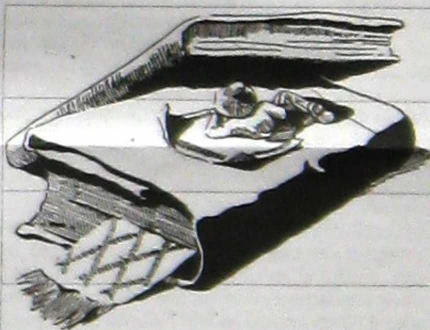
- extras din cartea *"Marea conspirație evreiască"* – Traian Romanescu (Ed. Logos, Buc., 1997) -

Selecție de Nicolae Badea

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: *"Cunoașteți câteva figuri reprezentative ale rezistenței în munți împotriva comunismului?"* a fost dat de Mihnea Preda din Ploiești, 30 de ani, care a câștigat cartea *"Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc"* – I. Gavrilă-Ogoranu

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Lupta în munți a început în 1948, după instaurarea regimului comunist, având ca protagoniști, în majoritate covârșitoare, pe legionari, și a continuat până în 1960, când ultimul grup, cel din Munții Făgărașului, format în majoritate din Frați de Cruce, a fost lichidat. **Apartenența legionară reiese din documentele de arhivă ale Securității date publicității și de Institutul Național Pentru Studiul Totalitarismului.**

Munții României au fost împânziți de grupuri de rezistență anticomunistă, în raportul final al Securității fiind dat numărul de **1300 de grupuri**.

Iată o mică listă cu numele cele mai cunoscute (evident că este foarte departe de a fi completă, întrucât au fost mii de luptători anticomuniști în munți, din moment ce grupurile au fost în număr aprox. de 1300):

- În BANAT: **col. Ion Uță, Spiru Blănaru, comandor Petru Domășneanu**, Vladimir Macoveiciuc, Gavril Vatamaniuc, Archip Rusu, Ion Lațcu, Dumitru Ișfănuț (Sfârlogea), Aurel Vernichescu ș.a.
- În OLTENIA: Marin Dumitrașcu, **Sergiu Mandinescu**, Lucian Dimitriu, Ștefan Halalău, Iancu Robu ș.a.
- În MUNTENIA: **Gheorghe și Ion Pele**, Șerban Secu ș.a.

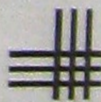

Figuri de luptători din rezistența anticomunistă:
Frații Arnăuțoiu (Petre, Iancu, Toma)
Col. Gh. Arsenescu
Ion Gavrilă-Ogoranu

- În MARAMUREȘ: Ioan Popșa, Ilie Zubașcu, Gheorghe și Vasile Motrescu, Constantin Cenușă, Cozma Pătrăucean ș.a.
- În Munții APUSENI: **maior Nicolae Dabija**, frații Alexandru, Nicolae, Traian și Viorel Macavei, Teodor și Leon Șușman, Ștefan Popa, Maxim Sandu, frații Spaniol ș.a.
- În Munții FĂGĂRAȘULUI: **col. Gh. Arsenescu, frații Petru și Toma Arnăuțoiu**, Dumitru Apostol ș.a. (în partea sudică); Grupul Făgărășan condus de **Andrei și Laurian Hașu** (Baciu) și apoi de **Ion Gavrilă-Ogoranu**, format din Gheorghe Ionele, Ion Cândea, Ion Mogoș, Gheorghe Șovăială, Remus Sofonea, Jean Pop, Ion Grecu ș.a. (în partea nordică);
- În Munții VRANCEI: **frații Paragină: Ion, Petre și Gheorghe** ș.a.
- În Munții RODNEI: Virgil Gheorghiu, Ion Cengher ș.a.
- În Munții RETEZAT: Lazăr Caragea, Petru Vitan, Duma ș.a.
- În Munții BABADAGULUI: frații **Gheorghe și Dumitru Fudulea, Gogu Pulu, Nicolae Ciolacu**, Nicolae Trocan, Iancu Ghiuvea, Nicolae Hașoti, Iancu Beca, Stere Hapa, Iancu Cușu, Gică Perifan, Stila Timu, Gheorghe Gulea, Gheorghe Creșu, Stere Sercu, Ionel Mihai Cotan ș.a.

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: *De ce Căpitanul a creat mai întâi o Mișcare, și abia apoi un partid politic?*
PREMIU: *"Dreapta românească"* – Eugen Weber.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**

Maria Ioncică – Bacău: Am mai primit sugestii să publicăm un articol privind genocidul din Pădurea Katyn unde, în aprilie 1940, au fost ucişi cca. 40 000 de ofiţeri şi soldaţi polonezi de către trupele de ocupaţie sovietice. O vom face într-unul din numerele viitoare. Pe marginea filmului polonez cu titlul "Pădurea Katyn" aţi făcut câteva remarci interesante, din care spicuim rândurile: "La o asemenea tragedie atribuită nemţilor pe nedrept până în 1988, trebuiau făcute câteva zeci de filme. Ruşii, dar mai ales evreii, ar fi făcut sute de filme pe acest subiect. Polonezii au făcut doar unul singur, dar ce film! Am 68 de ani şi generaţia mea a fost intoxicată cu filme sovietice şi americane cu lagărele de la Auschwitz. Filmul marelui regizor Andrei Vaida, nefiind comercial, a fost programat de TVR1 la miezul nopţii, când fotoliile din faţa televizoarelor sunt goale. Filmul este zguduitor, scenele sunt unice şi prin dramatismul lor nu se pot uita: fiecare victimă poloneză era imobilizată de o parte şi de alta, de doi zdraveni soldaţi din Armata Roşie şi urletele de groază ale celor care se zbăteau să se elibereze din strânsoarea torţionarilor, erau curmate de alt soldat care îi împuşca în ceafă. Cadavrele erau aruncate în mari gropi comune care erau apoi umplute cu pământ în care erau sădiţi pomi. Ar trebui ca acest film, unicat prin subiectul său, să fie dat pe toate canalele TV. Lumea s-a săturat de filme cu agenţi CIA."

Mihai Chirilov – Brăila: Guantanamo este o bază americană, dar în Cuba! Micul teritoriu de numai câţiva kmp a fost închiriat de către Batista (care a fost alungat de Fidel Castro) Statelor Unite. La puţin timp însă, după aten*tatul* din septembrie de acum câţiva ani, baza militară americană a fost transformată în închisoare. Motivul era cât se poate de bine întemeiat: în această închisoare poziţionată în afara graniţelor SUA, legile americane privind tratamentul prizonierilor nu mai erau valabile, drept care au existat numeroase plângeri privind abuzul şi tortura ce se practicau în interiorul bazei, ceea ce a obligat organizaţiile nonguvernamentale să ceară imperios închiderea ei. Mulţi dintre "pacienţii" închisorii nu au fost judecaţi şi nici condamnaţi, dar au fost victime ale unui tratament extrem de dur.

Ion Gomoescu – Bucureşti: Ne bucură faptul că serialul nostru "Românii la Odessa" l-aţi citit pe nerăsuflate! Am mai primit asemenea aprecieri şi de la alţi cititori. Referitor la atentatul de la Odessa din 21 oct. 1941, în care şi-a pierdut viaţa gen. Glogojanu, vă răspund în câteva rânduri: imediat după dinamitarea clădirii în care şi-au pierdut viaţa 150 soldaţi şi ofiţeri, gen. Antonescu (nu avansase încă la gradul de mareşal) a aterizat la Odessa şi s-a deplasat în parcul Sevcenco, unde trebuia să fie înmormântaţi ofiţerii şi soldaţii români. După primirea onorului şi după defilare, conducătorul ţării s-a oprit în faţa coşciugului gen. Glogojanu şi a spus tare: "Ai luptat la Odessa ca un erou şi ai murit la Odessa ca un prost. Vina îţi aparţine, că nu ai controlat cum trebuie clădirea ce a fost aruncată în aer." Dar era prea târziu, căci pagina neagră pentru naţia noastră era scrisă cu mult sânge nevinovat.

Leon Teodorescu – Târgovişte. Într-adevăr, asistăm la o degradare tot mai accentuată a culturii, la promovarea neruşinată a nonvalorilor. Eu am vizitat Muzeul figurilor de ceară "Madame Tussaud" din Londra dar şi acela din Amsterdam cu acelaşi nume. Ce este drept, ambelor le-am trecut pragul cu cel puţin 10 ani în urmă. Cele mai multe dintre exponate reprezentau, în mărime naturală personaje istorice sau autori şi artişti celebri: Petru cel Mare, Margaret Thatcher, Churchil, Charles de Gaulle, Hitler, Mussolini, Marlin Monroe şi alte câteva sute. Ne spuneţi că aţi rămas consternat că în vară la Muzeul "Madame Tussaud" din Londra aţi văzut statuia Jennei Jameson, una dintre cele mai cunoscute vedete ale filmului... porno. Vă cred! Aveţi şi de ce!

Luminiţa Boeru – Oradea: Veturia Goga a fost soţia marelui poet şi fost prim ministru, Octavian Goga. În tinereţe a fost artistă şi a avut un trecut dubios, era o fire dominatoare şi intrigantă. Văduvă fiind, în timpul regimului Antonescu s-a infiltrat în anturajul acestuia şi a organizat un mic serviciu de informaţii în slujba anglo-saxonilor. Prezentă aproape zi de zi la Preşedinţie, cunoscând astfel toate secretele de stat ale politicii interne şi externe române, informaţiile ce le trimitea la Londra au cauzat grele daune siguranţei naţionale. Din capitala Angliei aceste informaţii erau retransmise ruşilor, încât ne putem lesne imagina ce repercusiuni au putut avea pe front. Mii şi zeci de mii de morţi, români şi germani, au căzut victime spionajului acestei sinistre femei.

Ştefan Mărculescu – Köln: Apreciem completarea dvs. în legătură cu interviul acordat de dr. Şerban Milcoveanu revistei noastre referitor la evenimentele tragice din 21-23 ian. 1941, şi, ca atare, o reproducem: Ancheta întreprinsă de fostul dictator Ceauşescu pentru a elucida "asasinatele de la Abator" a fost, de fapt începută cu mai mulţi ani înainte, în 1945. În acel an ziaristul sovietic Ilya Ehrenburg, într-o conferinţă ţinută la Ateneu, fiind aplaudat de Ion Călugăru, Mihai Sadoveanu, C.I. Parhon, Traian Săvulescu şi alţii, a făcut cu nonşalanţă, fără probe, întrucât nu luase parte la aceste evenimente, afirmaţia că "multe cadavre au fost atârnate în cârlige", dând astfel mână liberă lui Nicolski şi Drăghici, pentru exterminarea care a urmat. În anul următor procuratura comunistă s-a ocupat de Abator, fiind chemaţi medici şi muncitorii angajaţi în 1941. Faptele au fost întoarse pe toate feţele, se căutau neapărat vinovaţi sau ţapi ispăşitori, dar nu s-au găsit, şi procuratura a fost obligată să închidă dosarul. Printre cei anchetaţi s-a aflat şi tinichigiul Segal, evreu, de bună ţinută morală, prezent acolo în 1941, care a declarat că nu a existat nici un pogrom. Lucrurile nu s-au oprit însă aici: angajaţi Abatorului, revoltaţi, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor pe această temă în ziarele comuniste. Facsimilul acestui protest, însoţit de tabelele cu semnături, a fost înaintat ziarelor Universul şi Dreptatea, dar nu au fost publicate deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere. Iată textul dezminţirii: "Subsemnaţii, medici veterinari şi funcţionari ai Abatorului Capitalei, luând cunoştinţă de articolele publicate în ziarele România Liberă şi Tribuna Poporului prin care se afirmă că aici au fost ucişi evrei, şi de campania care se duce pe această temă, de natură să discrediteze instituţia şi oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorică dezminţire afirmaţilor făcute şi declarăm pe propria răspundere că faptele enunţate mai sus sunt de domeniul fanteziei".

Viorel Mocanu – Bucureşti: Într-adevăr, Corneliu Zelea-Codreanu a avut parte de două procese pentru aceeaşi acuzaţie, unul în 1938 şi cel de-al doilea, post mortem, în 1940. În acel an, în luna noiembrie, o instanţă judecătorească alcătuită de cei mai înalţi magistraţi civili din România (cei patru preşedinţi celor patru secţii ale Înaltei Curţi de Casaţie), prezidată de primul preşedinte al Curţii, D. Lupu, la cererea procurorului general, Negoiescu, în prezenţa a doi avocaţi ai fam. Zelea-Codreanu, a anulat decizia de condamnare a lui Corneliu Zelea Codreanu, pronunţată în 1938. În acest fel, toate învinuirile aduse Căpitanului şi Mişcării Legionare au fost anulate. Toţi cei cinci înalţi magistraţi care au dat această decizie de anulare nu erau legionari.

Emilian Ghika

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)

Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

